

D + w n

Vollständiger

Titel: D + w n

PPN: PPN621206237

PURL: <http://resolver.staatsbibliothek-berlin.de/SBB0000177B00000000>

Erscheinungsjahr: 19XX

Signatur: Hs. or. 9877

Kategorie(n): Orientalische Handschriften

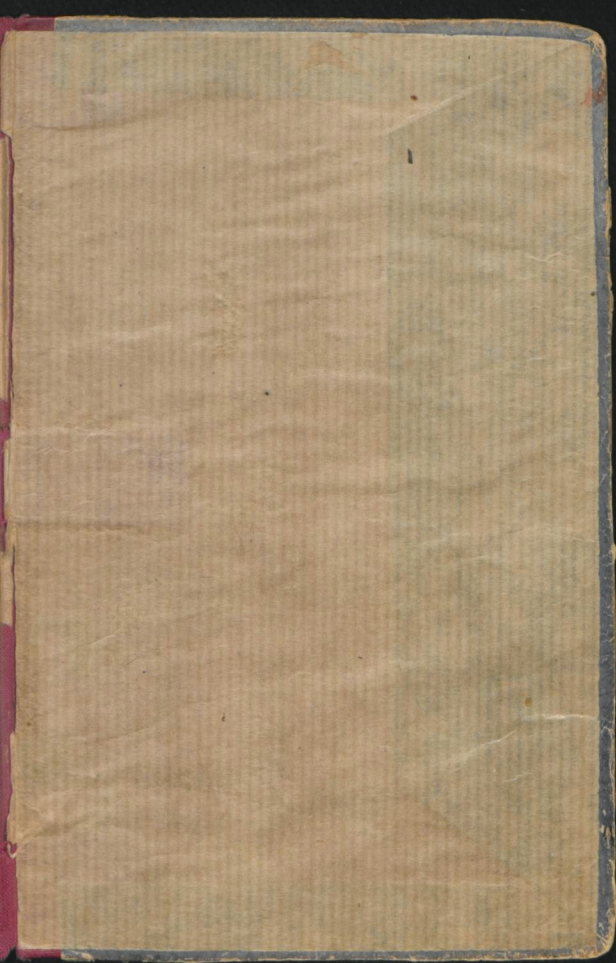
Strukturtyp: Monografie

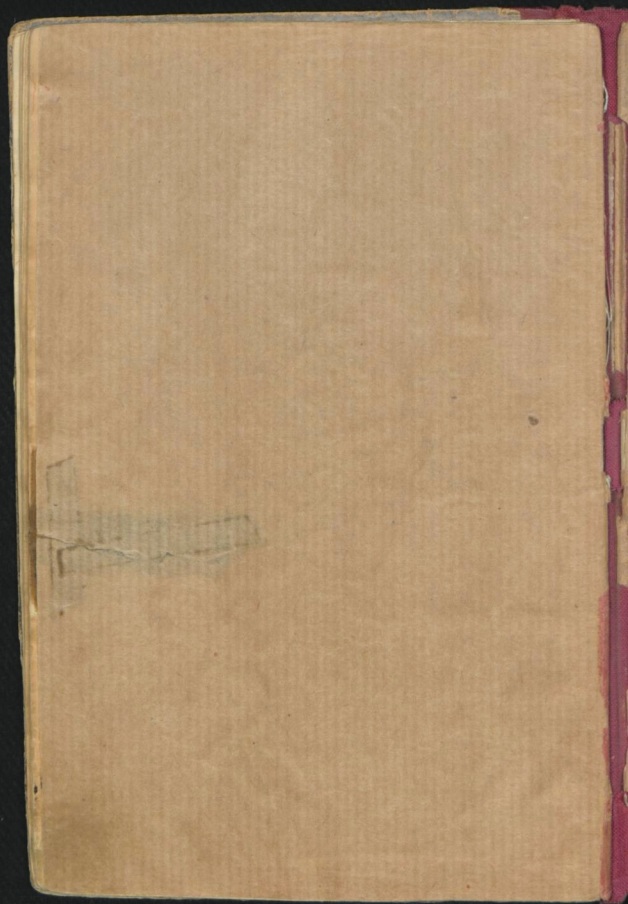
Seiten (gesamt): 134

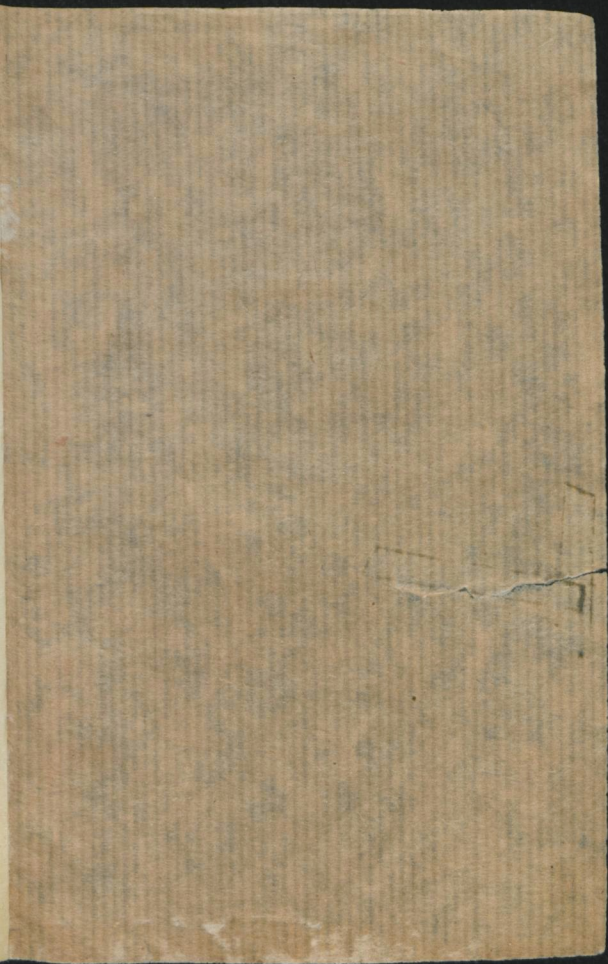
Seiten (ausgewählt): 1-134

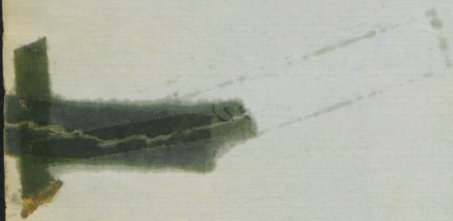
U
.

12/97

دیوان اعلیٰ محاسن و علائق کمالنا
 علامہ بدرالملک عبدالرحمن صاحب مدظلہ
 قدس سرہ

- ۸۰ -

بسم اللہ الرحمن الرحیم

- ۱ -

دل
 دیم شادی دس دانہ دروازہ
 لب بردہ چشمانہ تو پیش
 چون آویختہ دل فاضل صفا
 بولہ کی سفتہ سرہ را خم بے
 شیا بگرداش بہ رود ضیہ نشت
 پایچہ نین تو دین کو چسب
 صد گیسک و پولی بالائین
 شوق پی چھتہ صبح خندہ او
 ظریف تر طرہ او دانہ دن
 ابروی او بیل و کمان کشن
 جلای آینه او زیارتن
 من زوتر کم بی ایسہ زیاد بی
 مرادسا

پیشو دینہ دیم نشتبہ سیم نخل
 واتم نامانی ہرگز ناچیشن
 نہ تاریکی خطا ماناش ججوش
 آرزو قوہ زمین درونم کم بی
 درنہ جو سردم او شونم نشت
 فریادیت ایسہ صہین جام بسم
 نرخ کالا کش آلا تر بین
 آری تاپی او من رومن چو نشت
 تا وارہ درود لہ من شین
 تا سفتہ قامت من و سمد شین
 تا من دوی سفتہ جسم نسن
 ہای چشیت واتن و حجت شای

ارجم نام

04. 1997 4877

مزارات او دست او و صفت کرد
 بین هر کس که میلان بهر نکند
 استقبال چنی همیشه محالن کیون به
 حقت و دس نیست نادان
 هر لادی طریقی است شانی
 گامه کا خور میو و نظر
 حش و دو گلگون و ش استغنا
 ز نادی لطافت فرقه که می فریاد
 کوره ناری ناز بار و درویش
 مجنون درین عالم بود هر داد و در
 داده کبسته می خور و درویش
 ایدش نرن کسب استغنا
 آدمنز و دم گوته زانما نم
 رای آمشوی دل دلاش زیاتر

۱
 اربع زام دل من نکات کرد
 اوراز و او ناز و قوس او خند
 عاشق دسته دل و استقبالن
 باری دل خوشت ویرانی او
 دل طفل و آینه هر روز نشانی
 گاه چون ستاره تا یکم سحر
 گاه بویستونستی پنا نامه
 دست شیرینش باور و پند آرد
 کاس خمر دیده صد لبش
 تابوی حرارت بوج دریا آرد
 خالو پی جلال اگر سازین
 بسم الله او تیر پر پید استش
 چون رنگ کرد دم تازه دایم
 زام تن دیر بلاش زیاتر

۱۱۸

و لک

- ۲ -

نه پایله چشم زار تو بسته وه
 دوی کوره درون شون را
 درویش های فریاد مطرب کی
 تیکل بو چنی زاینده وی وی

۲
 پایش دیم بان ماران گشته و
 صنم پرست نیم صمد ناسان
 ساقی سی سی داد مغنی دنگی
 گرمی می نوا که کزنده دشتی

یاران چهره آن برادران
واده زیارت غوث الاعظمین
کی گردن کج بود بباره گاه

۱۳۷

وله

و اچدی چه واده نشیند تنگن
گردین مدارک بنداشان حسن
بی توبه و شمع دس و دعاوه

۳۰

و هر دورون آید و
بار چنی چون فوج قافله حشم
تک تک چنی هر یاریزادوان
واده دورن مانای ساقی
نزه آم ضم یاران لذیذین
ازه اولذت بر شو به دسم
بکم بانون بی خمیوه سنی

۱۶۴

وله

آرزوی آیزدغم سرداده
ختم نه سرجوی کوسای دل هم
طاقت بلایم چون چه سختی زان
هر روز و روزنیم نفس باقی
بودی گلزاره در دوسب عزیزین
فریادیم که او با کردیم
دعا کردیم که او با کردیم

۴

فرای بزم نظم نو داران برد
چمن بی نوا که نه بلبل
شیرنا چون زلف نازک نازاران
هر دن و سردا هر دن بی روشن
یانی یا نه دل ویرانه که من
دله آیرین بخت آیرین
واده آیرین اده ساقین

مان ما من دارگریش ز اورده
بول ویا نه ختم نو گلزاران شنند
تای برده اشکنه ساقی نازاران
ما کادون کادون دل چون دلزین
دو دست آیر دست او یا نه که من
هوا آیرین حسرت آیرین
و بیسه وه گردیم با یقین

فصلی در بیان معنی
و استقامت نام و بی نام
گفته است اینست که
ما که اولاد استی گردان زرد
قیام در دین لود قدر است
قیامت ز در پیش قافله است
۱۱۹
ایوان بی نوبت است
چنین حدیث است
سبب خفاست
یا در زبان
روید در دین
روید در دین
دارد که در می
آید

بنی پاد

پسر بسیدل و ایرینان تا آرد
سفته که سه م تن ناتوانا
یه سختی زبنت یه درد شکل
اصل نیم رقی باقین سادک

بریز و رو دایدش در جواد
دیم خستن کفتن هر اید موانا
یه دوری آیزنه یه بی شری اول
جود ما بختان مویسانیت بی

و کلمه

-۱-

۶

آینه کامل آیزنه که فرود
خیلین گرد پست نه دیدم دور بی
فاصل بی تشرفیت هم آورد
ساقی اینه بزم و سل باران
دوری و ناز و سپاسه وه
لا یمان بودست تو هم سنده

غذای آما ت بون صفایت آورد
یا نه چم ویران تمام فاپو بی
گرد پات وطن آو اگر دوه
چم خنج هر اید صرخ هر ده جان
ژنگ دل و زراخ می باله وه
فرصتن نصیونک نمنده بو

و کلمه

۱۱۰

-۷-

کام سان گنگر نوزید شتن
فضای سایه عرش دانا بی خیلین
اسرار پرده عینبی محرم پیک
کردم نالایق اروسلاون
هر یک شفیعیش بی پوش آورد
یکی بهر دوسان بوزام نوز
همان غیر نو کرم سراسر کتون

کشتش کشت دشت هر شبت بشتن
یا بارگای پاک سید خیلین
سایه غذای سلام عیلمک
روز و دیم محتاج و یک جواون
من خجالتی دیم شفیع کردن
سرنیان و خاک آسانه توده
محتاج و بریزه سفره رجا کتون

در جوی پا

در یعنی کز آمان صد آمان
 مضر همان بی توشه آمان
 یا خیل خیل کی عاقه کردن
 توشه و در مال که ایمان برد
 ۵۴ **و کلمه** ۸

۷. پیش بزم بوس زانوش جان
 تعظیم جناب سپهر لایزال
 بالاکر دوه لیس اول کاپستی
 و زرد یکلان در وازه هستی
 سعدوی کرده بدی نظری ز
 زانوی امیتد ناد و اولد
 اوکس مزانوس رن آرو
 جو بزرگترن صبرک رتوانرد
 سعیدیت قلخان بی رویا
 بنموی پیری وقت ناتوانیت
 عذابم ارصد به عد بر شین
 من که فضیلت مسته آمان
 مطرب بود اول گیر عیوه
 نوات ویرانه دل کرد آوا
 آینه کرد به جنت ناد ایم
 ایبه ما گه گشت پشیمانیم برد
 داده پیرمین یا دایم نوبه
 ۶۸ **و کلمه** ۹

۴. برزان سلال و اردن قزاق
 غره شمشیر شور دل دیاردا
 نیم و بدی عین چو زردی
 صص صبح ایختر داغ دل کرد

مشین
 در صبح صبح

ز گس گس حس پیم بلا کرد
 گلان جام و دس بیدان سرس
 ار شیر یا بوقافیه فردم
 هر سوزه مراد من ناد بارن
 هر نو گلانه من نه پیوان
 بو صدای ریشه دل شناده
 چنی ای دو فرد حسرت معاوه
 های چمه زینل شوی شوخی
 آهه نسیمی داده صبه

چه پرشته شویم نه توی پر دوه
 سوزه دستن فرس او چمن سیک
 منام کردی گر ان در دم
 فریاد به شوری ارض چاره کن
 داد چه بود ابد بستانه من
 یاد لوله دفش در ویس جوش
 یا جوش سطر مطر حبه شوشی
 بل سوز به تو هم آرزو که دل
 بل رو بنما نو اونا زک نو گل

ولیده

۴۵

۹

رزان هر زان کرد رسته بویل
 بودان چون بو یوفالی لیل
 رحیمکه آمان استغادین
 پی تو تصدین سر دیکدان
 باقی هوارن گردن آوان
 وارگش خالین دیدم دو صبر تو
 تا قدیم وارگه گردن دل
 تقادت نه بین صیف ازیز کرد
 بی وفالی دوس صفای جبارک

فین دور زده گردن لیل
 کج سر کاوان چه سر دیک لیل
 آرزو طقت شی آخر نفسن
 برکن رکزه درون چردان
 به قطره خیل دیده سیادان
 گر میر دل معدومی بنو
 کویچی که چوین نزل اونزل
 نیادای نای ساقی زور آورد
 نمره و پیم تارونه تنگ

بیا دایق زور آورد

(۱)

مهمتر تک ای دل بخت و تار زدن
 کلمات آشار
 شادی کنان که تو من قبل نام
 سید عبده الکریم غیره ص ۳۷۶

چون تمام فی تم غفلت ن گم
تایک سرمایہ خا سیم ب انو

سامی کنک و جام های و خم و خم
چون بصال جلال جسد م بانو

بمانو

وَلْتَم

۵۶

۱۰

درد و بان درد زمان کار
آسی پیشیت کرد تشریف نیورد
ایسچم دیدم چسم با و راه
ارت مطاعن اطعنا و ندم
تعویذ بند ریشه دله صددم
حافظ بود عشق مستان یا بو
اینه عادتین وظایر آن
تو ییذناز کیت به صدیرون
صفحات حجات دان و جام هم
دیده بد دردش نادیاری بو

گرد به لام بهم بی تشریف بار
دردت داو درینت نام کرد
بالای ناوشتم بو تمشت و
دعای چشم و زخم به پیران سنه
برگش پرده جبرگ و درد آوارم
به پیش نه دور با هو بی آهو
در نه می سر بسبب نوتول نام
بینالی جنجال را گش گم کرد
دیده بد مرعس و شین بد دو هم
به کو بو نوت لیت کاری بو

شروشم

وَلْتَم

۱۱

دش آهای و نیس برگزید
خیلین بینالی به دیدم تران
ساقی ترس درد دور جیلین
هر کایت زانا کلک کلبت
شاد بی و جامی دلم کبرش د

بو نه جای مردم جا گیر نه دیده
بل صلوات بو بینا یو چوان
و صلح جی کردن و زار قاتل
دوست گه و صلح و در داوه سپرد
بلکم بو یارون بزجی و ازاد

۷

مس بودن و شنوی بوی آشنای
بد دس بجانان یا دوت رانی

۷۲ **وکنه** ۱۲

جغالی بی پایان دردی سبب شین	وفای صرخ چرپاس بی نوبون
فامای شیتین شیتی پرغامی	بدی سیکین سکی بد نامی
رای سجات یک جبار یک بیونون	سارای بدت تاریک بیونون
شیشه می پخت به گوش هوادر	نالم نی آسا عالم گرت نه ور
به قی نادنی به ایمه باکی	به تو قهقهه و به پیاله می
منوخ نزانو حلالی با ده	ملا به گرت لوحش بوساده
پشبو بو تقواش چون یسزده ویش	زاد به مایه سوش ایچ نانو پیش
دیم بدون دوس بد تاریده	من نوون و تنگ نقایسه وه
بلا گل چون می بنوشونه وه	دیوانان آس بچو شونه وه
و د چراهه وه یا دوت و منزل	شراهه مستی می بر شوم نه دل

۴۳ **وکنه** ۱۳

صفت دروی دت و پرده کرده	دله ورده نفس گناه آوڑه
ایچ نیت دنگ او دیم پرده	به روی شیره می پرده درود
کریبی شو می ویش نه تته دا	ستاری لا ودا ویا نه تته دا
داده بزغم گرم نه کسته کته ویش	کر دم و عامی رحمته کته ویش
آخ زانانی او پیش کر چینی	دیر دنزانش سوای او هنی
جو حالت سخت و دوزخ بر دم	نودم دا بهر یا کرده دیر دم

۱۱ دد بکس

هر لطیفش پریم ضحی لبتون	هر دلالتش مالتیون
سمون پریم چون شنوی دور	هواي دش نیم ویدو صغوی
منعتی طرزی ساقی جامی	های نانی نانی مطرب مقامی
مانتا ابد و جیسا نو	تا دایخ نی بزم نشه سانو
ریشه ویر و غنیر بد و صمدا	شنوش نودم دانی دلتم دا
لذتی بود به دیدارکش	بل دلچسپ سال انتظارکش

وَلْتَه

۳۱

۱۴

ار بوراضی بوزو انم لنگ بو	صبرن تا دوری ارصد فرنگ بو
فلک کلک چسین صنیم کج بون	بلام پیش کردن بلام نام بون
ضیای دیده دول کبیرم نابون	گاز مینش سخا انم کاوان
برج آگاسم ویران کرده	قلای دیرم سیل بونا و برده
دکا سخن بدن بی کس مانده	کیشک چی نیال خم فام شده
یکسر برده و کالای گیانول	فرصت زانانی تریده قاتل
انم لایگان اولاد لادام و دردا	خبریم بو شتم آما بور دا
داتم پارین مر و شون و پو	لادی ایش سخت لادی ویزو
شقلش مانه روی گرد رای درو	دیم ناسیچکه داخ دل پر صبرون
نا دگو که آسانه که او	ردان تر صبر هرک صدف طره و
گیان قلدا قوبویه بیکه دلن	للام و نلام عا شت کلن
کین گذر کردوی دیرانه دا	سواي تو آیزنی زمانه دا

ب
ب
مده

لادی

بیم گنجائی نکرد تا مش ^{بصید} چند کج دینه مال باران کرد ما

۳۲

وَلَدَه

۱۵

قدم رنجبه کر ما مفرده که فرد
جسم کر کرد خاکه جسته خسته دیش
یانی نمک کن زو بمو و هر
بنیش نه سرشخ گلخی یا پهل
بویرو پی گشت سیر و شکاری
بلدن بدو مکروم و جسم
پری مرگی تر جیسم کرد و
زندگی و مردن آماش و شش

هاتن الودای زندگانش کرد
لابر خسته سنگ اکل سر ایش
آمین و یاد بالای ترک تر
دُرُس کر نو هر شیوه بلبل
بلکم اوصیاد به ناکا و جبار
چخیر گای دیشن دپایز کم کم
فدنگی سنی هوا درده وه
هر ساقی صیدار بویر نو تر کش

۱۶۵

وَلَدَه

۱۹

بخته یه تونی شادی آوردی
درده مولتی نام لیل آمان
تقریر شیرین شکر ریزه که ت
ملهم دانزام دور کرده که ت
حسنت زیاد بو پی دلان بر د
هر صلابی سن و بلای بو
دل من نشان جان بازی بو
به تنخوای صحبت خی هر ی و سن

چرخه یه تونی امی سیله کردی
حظه فرصت آمان آمان
تجویر خورده ریگان بیزه که ت
یا داد خست خسته درد ت
مکن سنان غمت و یاد کم کرد
جیمت هر تا نه حسد بو
بیم گنجائی رفیق تر اندازی بو
و اتم میل لیل بی کسی سن

چند کوفه

خین لم گفته آسانه که تون
دیام حینر دودیت زورین

په حاجت ظهرا و آمشون
آمانی بکم اینه چپگردن

هر پسته شادین بینش
سیر سادون و هم او پالایی کرد
و شله و دینت و خت هجوری

بل بی بقا بو وفا دیننش
چیش هر زیاده کرد در دوان درد
صدر رحمت او قور دوی و هجوری

صفا ۱۹۹
ره هجوری

ای صد تو درد پرت قفس بی
ایه حیران بسم بدان اندیش
خصوص تو دی رنگ میونون
دل ضربیک موج گچا و درون
من نون آذیز گردن مهور
خاص بی اصد بارش دج بایم

یانه دل دیاد آوا بی وس بی
هر یک جبر لانی بکشوم بی ویش
چمان درونم بیگان و سیر
زوانم وایم وردش ای فردن
کیمن رحمت کرد و صلس او دور
دور او دور دین آنت شایم

ایه افلاک کلک بسته ده
خفت وادتن مینان ساد
آزیزت آستن ما اور داده

طورد او دور ویش ما دسته
وخت واران ایرین دی کپی
تسه بو بی گیس شورواده

۱۷ **ولکه**

شفتیم گیب نم بالا تول نی
مگر پای تدیر بد بختی ریش بو
ورنه شبت ویم دل وشی ولن

ارادت کردن چنی خستت بی
گیان هوای صحبت خسته کم پیش
گیان جتن برشی آمان شکلن

۱۸ **ولکه**

+

راجع آید و ساری که میسب
 دس و دیم و آو کینا باد شوق
 خواصه حسرت بزمه که آلت
 خیلون آیزش ای نونان
 بیج نوردن نام خسته درو کش
 یادش گذرگای دل جبر باد برون
 ساقی و سالی جبر نام ویردن
 دل بی آرا من دایم مدو پس
 من طایلا و تالی مال درو
 نام نه سر زوان شیرینش نام
 نزار و طاعت تجریم فاش
 وای دل گریش به صد برین
 خاطر من غار مینت آیتدا
 صدیل مارون مین فرقت
 بویش او جام او بزم و او بزم
 مزانی چنینم هم ما و تراوه
 با ورونه جام جیلنه که م
 یک غزال مطلع شده ای دل بو
 ورنویشا لیش شکل بو

نزل شیراز را رسد عشق سبیل
 آما محروم و نرسد کلا ذوق
 دماغ و نشانه باده فاست
 پی شغای زمان ناکش نمان
 نکرده نسیال مینت درو کش
 میلش رای خاطر فراموش کرد
 هر س و مال ماچی دل سردن
 من هر مو چون پی دل و بی دل
 گرد بد بختی و تودا مرده
 نام پی خاطرش گردن جیالم
 پیچ و سبب هر دردم نامش
 لایق و نزل یاد او مین
 پایش شکل بویر و پشیدا
 جبر من هی تامل جبر او کون ط
 بی میل آیز نوبنی و سپم
 اردی زو میو سکی به لاره
 دیده دنیا و دین دنیا و دینم
 با ویر پی دل شکین حاصل بو
 خواصه تو پیرت با هر جمل بو
 به جمل

گردن

در این و سینه دیوان خواجه
 بدی و صبر نرسد که در میان خود
 قصه نعل دردد و در صبح خواب
 آید که نماند که بپایه صفا نه
 راسته کوه خنده آورد در حاشان
 نزل و غرور و ای دل که میسب
 می لاله بهر و اگر خنده مین
 است جوار صبر نرسد
 نه در صبر نرسد و در حاشان
 خیر صبر است لم یکن منیر
 خنده شد - عشق

چه حاجت صیرح تو بواجبی بسم
 من ز دم شناس بخت یی ^{طلم} دیم

ولک

۱۹

۸۲ مکر

چند

ای هوای چشمت زان خیزی
 تا دسر برزان هر دلیس خان
 نام ای نام سخت صبه تالی دارا
 و اچه دیم بوردستی و سالی
 گا بوردنه سرهون چمه پشم
 سیر سر برزان ایلان کردی
 گاموت دویت دریش نکرد
 بلام الحی دل و فریام یا و
 شان ما رازن رون یا و این
 گاموت آیزای چه او کاریم
 شرم بل بنیه ناگاو ^{بینه} و رودا
 دل و توحی بین نه با و
 دا خوم بوسلی لا و بنیه وه
 یه کزته درون گرفتاری او
 تفصیلا و سوز صالی کرده میت
 هنی تو زانی چنی رحیم یوت

ولک

۲۰

۳۸

ضم چون دیا که شادی نبوشد
 شادی کرد ضم چون ندوبد

نام

مرده بی بی یونانکا و چه دردا
 مرده بی بی یونانکا و چه دردا

من

من درد دورک تو انام بردن
 لیل انتظی رچو بسزون نیا دو
 ما درویش نی چچی چی خونی کی
 بوی تا یر بزم بدرقه را ابو
 لقا کو یاران بو پشت اود ما وه
 تا وانتهای او سر صدکی نی
 بنما نون خاص من عکس چهره لیل

آرزو کرم من طلب کردن
 دل چون دیش بگوین چون نیا دو
 بی امری فرمان آرزو تا و کی
 بل بال بیدار طقت او پاپ
 دقت آب بوسوز نامه و صداه
 دس گیر و وی سر صدکی نی بی
 چون سپید من درد کوهی لیل

۱۰۳ **و کت** ۸۲۱

پروین دایره خوشید تنین
 اش رت و مانگ نامی دل کرد
 صدای فرض برگ آذینی آورد
 صلا لی کالای ماتم پشان بو
 بازش او بال هر دو کالاه
 کاوه و بی برگ سیانمه بو

پیشوی و نظم لولوی اسریندا
 جای نام خون هون کو گو با بی
 شیرینی قامت قیامت نورد
 هنی فتوای شرح با ده شون بو
 دشن او کال چون بو بالاه
 حیات به ظلمت جیب نمبو

۱۱۹ **و کت** ۲۲

ازد ایل صبر سنج سر آزاد کردن
 تک چون افتد درد دل پیش پول
 پیش بود سیران شتر او پشت
 پیش بو پی جباروی کرد پلاکت

هر چند سحر نت یند ز دور کردن
 بلام درد دیوته جا کرتن نه دل
 دا خوم به تنخواجی دوخته کیه بود
 جوتی مثره سفته بالاکت

پیشینه
 رو تا شه و

بانی پهم

یا خود چون در بنای دیدم نه دیده ام

پانی چون نیمای دیدم و دیدم
 و که عمر ^{مطلب} چون و سال آلا تمام بود
 ردوی چون چشم گناش بویج
 ای رسوایه حتی سو یا رو
 آخ میل تا زن پاسه کردن میت
 سوزه ساهر لوره جوش آه سرد من
 هر دغای ددم آشنای او
 های رحمت تو رسودالی کامل
 یا نه ویرانی هر دمن آمان

آزار پریش ^{منیم} شرة چمبیدم
 چویوبی آزار بوشید پیش کام بود
 جیهای دیای چم دل گزش کرد
 پیش بوگرفو گناش بدارد
 ورنه گرددل تا شفته جیت
 هر گری پر تا و کوره در دمن
 هر او عس و شرط و درالی او
 سرشق کاران ^{منیم} بسیاران منزل
 ستادو گرتی کیسونی دامان

پیش
 بویوبی تا زار همه سید و سخن کام بود

صله و در نه گزای دل
 سینه سینه سینه سینه
 سینه سینه سینه سینه
 سینه سینه سینه سینه

ولده

۱۳۵

۲۳

نجات و دست دل مان اشو
 سیاه دست مبرزای از لن
 او با دست بی اندان و
 کسی تو نفس سل را زیارون
 نانی مادر دان سپر کردی
 ژار دوری دوس آنیم تویم
 یانی چه شو می کنت سیای
 دلگ زندگیم ما و هواوه
 الودای تاریخ کامرا بمن

البت شنوی شو براتن اشو
 زیادوی و نقصان زرق و صلبن
 اید و تالیقه عمر تان و
 شخص زندگیش وصل دکن
 من دیام نه روی تقسیمنا تویم
 مینورازان شیرین نه گو شم
 اشو لرزان تل تو که که لای
 دیما و دیشن و بابی فناوه
 نشنه آخر زندگای بمن

+

یاران ویردن نوین دوی

(۱) بیدردن

ایسه و کارن ساقی شاه می

آزاد که چون دل بنیادین ^{دندان} ببیند

پیشوکر لانه دلان چه سردا

گوشه مر قحین باور بور دا

ایل بو کمکی او او گوشه چیم

گوشه چیم او جام جام او گوشه چیم

دورت کرد جور دورن دو باد

نازوا چونوش غنکنت نوش باد

تا فواره و کشکله پشته ویریش

هر یک پرشته زوخ پورشا نو پنی دیش

وستروی شاه ستم وانوه

یک امجار چه دس دوریم سانه

ولک

۲۴

۲۴

چان ستم قانت کیم جنبین

زردی نه روی دل ذوقم دین

طوق خیم کردن شو قتم بتن

کفت پاشی دیم غایتش سکتن

ساقی سادیل جام می و کفت

در دیش آمان کفتی نه روی د

خونوی فرصت جاری بخارن

هر پوس دشت سیم پی دین یارن

چکر و چه خاطر دیش هرگز نویرد

کی بی جاسمان پر چه کرد نکورد

ایمچ با سته بز همان هم بو

لادی هر فاصن ار صد که ضم بو

من ناله و تود و فاصنی یارد

هستی قبر درد مینت کردن ورد

ولک

۲۲

۲۵

نای شمال چنن بار را طی کردنی

چند شریف ولای یاران بر دنی

نه امجارین چون مرده بخارن

نه آیز دینه اختر یاران

ایسه شید بویر نوصب سحر دا

چون دوی سنا سم و آوی وردا

(۲) جام دور چشم

دکمه بو

سلطان

ساقی تامل کرد بید درنگی
 بر جیش بن برزن سدا کبرن
 بول کردن و سر هر وقت طاری
 ساره طانه مینت گازه که
 نانه گوشه اوج خانه شرف
 طلوع و غروب صبب ایواران
 بلام من جستم حبیلی بدلی
 یانی اوبالای قول عمر طرز
 چین و ستن آورد پشانی چین
 نیم گناش موس دلدوزین
 آوش هوردان لال بانی
 باغ محبوبش سرتا دوان
 شمال جنبلم وی گشت در ده
 دل به دماوند کرد برده بو
 دایم کفارت بزن با لای بو
 بدیه نرگان به شونم کبیل
 نانه بانه دای کس کدته بی
 آیرسنده وی به گردین لای
 مدیه کاپیچ وردگانایان

آتا مویخی آسمان رنگی
 به گردین بر جان شرف خاکرن
 خصوص دسر بخت چرخ چایدا
 خورشید که اوج بوج نازه که
 نوزاق نیشن دهر طرف دا
 معاش ثبات درده داران
 لال بو مالون او نه دبالن
 مشیو باد صوب سحی رز
 چون زنجیره آدوشنوی نیم
 نازد لبرش به خاطر شین
 وینه گوی جابلق جوانی
 به دیشونه درد خزان آهان
 شو و ضد متش و دو سر دی
 دیده دانه رب ریوند و رده
 نصیو دشمن فال آلت بو
 پرساکون عرض کر قیه کدیل
 دیار بی آزار تو ش شتوت بی
 پوشه که جتس دار به بان
 بار جاره نانش مفا میان

ژار دوری گیان آرزویم ورد
 گیان رسنگارم بهر دما مردن
 گیان هر نه آواز دوری سخن
 یه گیان آرزو زیز دردن
 انصافن و سخن فلک دادن

فلک داغ و دل جهم را برد
 و اتم س البت تمامت کردن
 پیش دما و مریش بند بر بختن
 یه رفته و باد هر دوا هر دمن
 سر وقت بندی رای فریادن

۱۲

و کله

۲۹

سره تایی تمیلت شکر از ان
 ناله فریادی ز بهت سخی من
 جوق جوق سیاهال پی ایستادن
 خینخانه دلان ناله برده
 هر دو هوار گش ما فته دارن
 مالات اشام بیت مدروش
 تالای ایل گی ایل نوما لان
 پوشانه دلان لوتیای او هر دو
 چون تالان بران جواد آران
 چه آشنا بیش طاقت بیزاری
 سیردان هونا و دوروش کل کل
 طافوست سرا و صرخ زنگیم
 نما نا چون حس هستی نرو می خا

نوای کژاوه لیسلی نازان
 وی روی دما کوچ بجزن سخن
 چون نیل دلان دلان پردن
 سر ایل عرض من لا بکرون
 مالاتش سرجم و درد او کارن
 دو لمتندی لادر چنش
 کوچ خیرت بوا مجروحان
 چون دینه سالان و درون
 پر سا کون چنین پوشان نان
 نزدیک شادی دیدنش ناری
 جوش مد اسبون ش زور دل
 و از اوش میورد نه دماخ دم
 عدش نه پوش هستی مکرده

الکلی ماه

هوای باژده طافزده بیوشم
 ای بکنم طیفان دیرن لیشلی
 کوزه سوچایی درون پرگرد
 کزده رسته بای نهان سرد
 باو مالان لوان دواگره جارن

بلام چنبد بیی ماناگو شتم
 گریس دول سیاس لیشلی
 مالات شایدم بکسر قرآن کرد
 سیاس لیشلی نخته نخته کرد
 من بی باره برنده هوان

خفته نام بر بی
 ای بکنم طیفان دیرن لیشلی
 مالات شایدم بکسر قرآن کرد
 سیاس لیشلی نخته نخته کرد
 من بی باره برنده هوان

ولکه

۲۷

ناره کت پی پیش پری دواچی ورد
 آخ داخان شط صبر سچ کنیده
 سرده ای زوفا ونه حکم سردن
 با داریانی های خالوم شنون
 دیدکم با چان یوفانیش کرد
 زیاد بی سردیش بی ختم کیده کش
 هوای دوس نوش و درون
 دیدکم تو میل خنت ضرور بی
 خلی داتم خنج ایش زامم مرد
 بزلیت نام دزاریمه دا
 وی دله پر هون پر زوفا
 به بکیتی دیم ونش دارونگ
 من سچ کبرن احوال یم پرس

۷۴

با دوا و خاص وانا م مطالع کرد
 رای تدبیر کس پی نمنده دیم
 بکیدی سیمون یان امدردن
 به نوز کوسید تر خاص ترم کون
 شرط دعو دین دین کردوش مرد
 کم بی گری تا د کوره یسه کش
 سفته که کونش یک ب زینا کرد
 ای بی شرطیه خلی جبت دور بی
 آخی کلن توه ایسه چپت کرد
 دانه شوان بید ایجه دا
 وی نهاسه کون لوکن تا ودا
 زانام بمبیله آنا نک وی نگ
 قیا تیج من به خدا تبرس

من جفا و عنیت تو کم کین یا او
 من دیم خدای خاک پناه کرد یاد
 شکایت من به حکا یمن
 شیرین کام سق مذاق تاه دیم
 شادی بی نقصان جسم تاه دیم
 درد بود یار اس به سیکه دیم
 چه داده داد او دای درد
 دخیل تدبیری جاری بود که من

۸۸

ولک

۲ من دلم و تیر تو ارشک یا او
 من دیم و سرگرد بالا کرد یاد
 فالودرد دل بی نه یمن
 آدائی بی غیبه ویران بودیم
 نادرش بی صلال دش صرا دیم
 بوزده کنه تر سیکه دیم
 چه دخت آهای ای شادی فردت بی
 ۴ گلاراد درد چیکه دچو کنه

۲۸

رحمت او یاد وفا دار ترن
 دانه تانته وصل جویش درد
 پاکتاوش کرون مردن چون
 چه سرواز بون چون سپر چه هم
 سرود سوزده و گل غنچه بدانم
 نودوشان تیر شرة کس

۵۸

ولک

۶ بی شرط و عنیت به خدا دور
 دیدم چون تقراض بی شرطیت کرد
 شرط بوتما جسته خسته همچو
 ۴ به شوم پر شوم الحد ساری جسم
 له و بول او بالا و کلیم و خطا دیم
 دله عنیت گاز سفته کوی قفطن

۲۹

دس دوس کین تا خاتم آورد
 بام داد و سر هم هم و سر هم
 کرد و کاسه کل کانه کله کی

سازگ

۴ هر او دورن چرخ تا آورد
 تا بزم شیرین خسرو و همدا
 شرت نانه نام حاش کرد طی

۴ جیشام
۴

له در بن او بد کیم و خطنم
۴

عبد
چهارده سوره نهم کیم

مدوم نه داخ آسیا چگرد
 آسیا و خالین نوبن سادک
 چون یاران دانه امیج هر دو
 دجوی چمه جی آو نه دیرا بد
 لایق بنین بردیش و کو آسیا و
 و هر کس و قدر کاف داده بی
 دانم روسیایا مدردنش بو
 و سر کشته داپی پی جو جوی
 هفتکه که آخر نو دمار شن
 جی آخزه وه داناوی ورو

۲۳

ولکته

ساقی گرد آرد یاران نامزد
 صدای آسیا چه میو پیا پی
 هر کایت زانا چرخنی وردو
 نه هر سر دشتی کشته کر یا بد
 نیاد ابو خاص دوش بو آو وه
 حیفن تو سیرا و سر جو باده بی
 من کشته روزرد نامزدنش بو
 فدات ام آیز شو هر کره بی
 ارض کشته کم آخر کار شن
 بلام بل تل تل گشیده کرد

۲۴

اولوی
 الودا آخر اما و نامان
 جاریو تر دیدن باله محالین
 بدیه و لاوه بویموت ساقی
 گوش در و لا دینت کاکرت
 منزل بی پایان توشه ضرور
 رازت توشه گوش منزل اول
 بیونه بین کردن ازاد
 گکسانت بیدار کرده بو

آیز دیارن واده لوا من
 دولت که وصل پانزوالن
 سادلم و ش کرو لنتفاتی
 باپوشنوی شیرین رازکت
 آخر سفرن رایسی دورن
 دینت توشه چم سلیت توشه اول
 کی زانو چون بوبای دینایی
 من شری نام جوش آورد بو

یا ناسته بوسیل دیدم نفسی
 جینت زحمت گنایم کشت بو
 یا چیز تو دا بوت و دل منزله کر
 یا کرده بوت دل دیوانه دلتنگ
 پیر پی ذوق زامی و پیرت
 یا سرده بوت دل دیوانه دیگر
 یا ندا بوت تو زگر دپالاکت
 تو بوی بر به من من زو دیدم
 چگر دپی دور کثان موره نزد
 تا فلک لیمان نه به نه بو
 ارفر صفتش دای دل ضیمنت
 درناستش آریز تو دوست

۴

به ری نضی ^{ده برد} دوری بالاله

نسیم کردت برو پی کس
 کفت و غار شرم ایش بو
 بشه صد گنت دا بو متوی هر گ
 وخت نشانه دلان پی خند
 آزار دا بوت ای زلفت زنجیرت
 به تیر اندازی کرده بو تقصیر
 پری شرم کرد با لاکت
 همت بو با ژار محو بیت و دم
 و ظاهرباش و به نه کرد
 ادره بانه بو باز سکرانه بو
 عمر یو دو بارن جاریه تر همت
 کون اود دیوان رای بیت

و کت

۱۱۵ در جواب بلبل (۵۹۱ گفته)

۳۱

چین بشیوم متهی دلن
 ش هدی دانای گروین دلان
 ایش ما مغزدم شیشیم زمان
 بلام توقضا و بی تدبیری دست
 کی تو خیالت و درون آورد
 تا تا شیری بو پری شونالت

۴

یا کز آما ی نامه لبلسن
 و سن پی راسی عمرضه ملان
 درد ما مدردم درد ویم و انان
 کردت آنا هر چه کردن میت
 نانات کرد او من من بی لیم کرد
 یا پی مناسه صد و عدالت
 ک

۴ گویا به لای پوت زنت ایشان
 سن روی مانده گردین ضاعت گشت
 چه سرود کا پنجه شای سر سجان
 نامان نه گوشت مرزود که سن
 ار هست دردی درد تو پرتی
 یکمون به لام شادیور سجوی
 سر چون تو ملوای محبت غامی
 و شیونادشی تفاوت زانو
 میل دقین هر دو هر نه شخیصون
 لا هر کرده جو پی ایوتماش
 ساهرد عاکر با چوخ چه سگرد
 سن دزد او درد او و سردی
 خضدضا بلبل به لا زامدارن
 نزیکی با که تردید فکس
 پو که خو گرفته بلا و کوسین
 نه کوی نزیکی شای دی و دم

بدد محبت کرد قصد کوشن
 جور سه بازارش کنه آلت
 بود گرم کالای باک نازان
 زدوش مضمون بی کرد کن
 بیو ما چون آخ پی درد یو سنی
 کیستی و بی کبھی نزیکی و دوری
 قبای عش دل پشت نامی
 بلی نزانو هر پی شای نو
 بر میبه وقتا هر نه کسبون
 بو شای نای دکلا و شای
 آفتش من هر شبانو نزد
 او او قبیل من او کوی بیل
 دوری فاصتن به وصل یارا
 دوری رای نجات قافله وصلین
 نزیکی بزار دوری و دینان
 نه دوره دوری و یادش دم

فصل

۲۵

۳۲

شماره ۱۳۲ شماره ۱۳

همه روز
 بود هر دور دور و غافلان
 بی یونگوش برش آزاد

۴ هوای نرسن فغان بظان
 ماثرة طاف و شای و گشتی

کیضم و ادش و ش دشته و ش گل

بودی شنوی شتیای چنورین

نش نه نوز و زاده و مارن

یانی آیزم به نامه تو بو

ای ایرین گرم تا و تاوه رسن

بین او و فاد بی استغانت

تایقن یاران به خامو دین

رضای ختی محصل مداوش

ایرین جبرکش دن و نرسید

او دله وینه پره کل بیگرد

او استغافین او و هم نورد

ایسه بوای تا و برس چون سیه

ای دله نازک خسته ضانه

نه گوشه کلا و نه پاشی دل

مدونه دماخ پر پر داخ ذوق

باشه آهای نامه کخارن

به رشتمه جیت سرفتمه تو بو

ای دله بی من هوناده رسن

ای گرمی موبت ای آشتت

به بد بختی ویم با و تم نین

وشنوی پیر خیال بهی رش

چنیش دل آمان آمان مشدا

هی حتم هی نامر جنبیت ملول کرد

انسان بی پردا گمان و دکن

ای التفاته وای و فاسیه

گوش درو شنه ا مجاریانه

ویند

۲۵

۳۳

آزیر ویش زهتان خستن

قاصدیح و ا چون بی سفر خان

هنر هنی پای طاقته آشان مین

س تو بو و رسم بخت بر گشتم

با سنج ریتو دیت بکیشو

مینت پای آمام و زنجیر ستن

روان بو دتیز زو برس و تن

ایدیه شمش و سکه کوبتا مین

جا کر نه دیده و هونا در شتم

شوی وینه من وی در دیده نشو

۴ ورنه سا چونکه آنت دون
دل ولاتون آمان صدامان
چون به تام نرث شکران
بچ سورونگ دیانه شوه

رانمرا نونمده ضرورن
آشوش کردن فره جارمان
دیانه مارو بدن بیسزارن
پری بلدیم کبکبانه شوه

فصله

۳۴

۴ ای جانون سائون و مردن
قا صدوی و لا او نونامه
جوا کبجین دس سرشته کت
بیماره که دل جام جام ورده
فرما بیت و دلفظ شکر رازو
نه وخت هجرت و دعیت فاما
دیمه هوریزه جنب که دیم
تو تیره که دیت و زامدار دیم
او وخته پای کاو هر دل تم بل
چون نبر تو تایی رشته صبری
زوان چون طاقت همت ایشان
گیج مدو درون چنی پیا مان
چون یا نفسی سو را ورده
تر سو به حفظ تقریر احوال

نامه کش آمان گلش کردن
چون یا و ا پیشدر ایجا نومه
یانی نامه که زیبا ورشته کت
تالی صفرای درد دور برده
گجا به روی عسا و کاوانازوه
نه و شمال داپایمیت آما
بوشت در و دین دیدار کردیم
توبی باکی بیت برده بار دیم
اسسته دوری آیزان هم بل
گوش چون بدوش او حصه دوری
دیده چون تا مل شون دیشین
بلام هی حسرتل نوقول نهان
سوزش و شمال روان کرده
سو چو خزانه خیال شمال

فصلی نمدن
از اینها با هم صد
تا اینها با هم صد
از اینها با هم صد

پری دیدنیت نذر و نغوسن
دورم داو هر دس را و سر کوه
نزلای کای قوم دکام گذردا
دیچرت دی زنگ خدا تو دخت

من خوشتا رود آرزوی توین
بلام سیند و یاد بالا که تووه
بوی باتا هرزان و دودا
گلر تو هی طور حالت دی نس

۳۵ **وله** ۸۱

نتوی پرده دل سد و دل پیش
کم کم نه گوشه لای سما مان
جار جار و رونا زیاوشین کرد
لطافت چون آویخت موج بود
وسونات پریم غنکی شانا
خاص بی بی یادگار غنکی بودم

چون همپسره خیال خنکار که پیش
نانا جبین شای سون غان
زمین منت پاریا مینا و میورد
نه توئی تریکی تری شده بگیرد
غزنیو چنیم کرم نسا
ارصد چون یاران گیان بکیم

۳۶ **وله**

لوا او دوری داو دل چاران
احجاره رسی چپگر شانا زد
سیر سکوفه روی لاره کلاوان
هنی سکوفه دیدنی و چسم
گنج هون دل جوش آورده
اید کردن روی و کربلا بزرنگ
اید بوی هون مدور کلدین

شی او صفا و سیر دیدنی یاران
اید نه او دورین هر ما و میورد
دخت تماشای سوزه شان
مداره نوزنم سکوفان جم جم
سویج و سبزه چم طیفان کرده
اوسرای بنداش آوردن
او صبر اندازة کشتی برشین

انامین

ار نامه نامان قاصد نیاوان
 رای گذزایل درونم تنگن

بینا تی دیدم گیرم تاوان
 قافلیم تا قام قیامت لنگن

۳۷
 ۵۰

زینده تمیلت بار کوچ نوالان
 یقینن حسریل نازک غمان

تا تیرش بین اسال چون لالان
 نکردن هوا هوا گشته دالان

بی یه نامه دل بی آب کش
 او سینده سیمونک آینه هم رنگ

حسرتا حسرت های پیش کردی
 نمود ماده نامش او نامه

پوش آیر کچم جانی یم بین
 نمندن حق سر بایه میشدا

پایز زریح جام چارشوی همگی
 مطرب یه کارن هر سیاسنگی

جه تنخوای نه بزم خم دیلانده
 دورده زامدادل طقت ترا

نه تیرش ار مالای رتی منک وطنش
 چون خیال باج پست و شانسی

بندریان دورا تو مینه پیشدا
 سعدوم هم یانه فالکت بردن

تا تیرش بین اسال چون لالان
 نکردن هوا هوا گشته دالان

یه کزده درون حسرت کیش کش
 سما نوبوس نه دل دا کهدنگ

چون جی دیرک پیشدا دیردی
 آردن ان است دندان غامه

هور کرده دیردم تا دلش شین
 هرک بی نه را هور کمنو پیشدا

دیرن سوارن نوز عروس خنم
 سن دی حاله وه تودو بی کزگی بدو گنج

هور دراجی چسند زرد و دبلانده
 هر جی بسم کسر و چهل ابرزا

بی میلیت لباس کردن بندش
 کاش چه کلن او بخت کوه خیال

دیده دل گناش نمند میشدا
 با پی دلوشی دست غلط کردن

به ده نش

لب

تو دایسته و شریف کنیزگی نی ۳۸

- ۲ -

ولایت

شوال شام شوم نامرادیش	رضان طلوع صبح شادیش
طالع شوم شوال آبی بد بختیدم	درد ویند شوال آبی زام سختیدم
آزیز قبله من و فاش پی غیر می	غره غره او صفاش پی غیر می
هر دو گرفت رایش بک دریدم	آخ من و شوال هر دو نامفریدم
های معنی تا ر حنجره دش طرز	و سر پنجه سوز با دره او لرز
یاران محرم درد دل ورده	من آسایا دگر بگرگند و درده
مضمون ادان کتک اکر کون	و دلره دل سوز و جگر وه
دنام ایمه و کام اغیارن	غره او قبله من و بختارن

۱۱

ولایت

۳۹

زرد بین د طوق شی گزدم	نمندان خیل فردن کردم
دستانیش او گنج گرد لول سخت	از فلک گردش نداشتد می سخت
هوا می سیرا نم و دل آوردن	آرزوی دیدار یار انم کردن
د سر برزان د اضم بدون و یاد	بگیلون چنی ما بدان و یاد
چند بار کردمش از بیخ جمع عاران	د کشت شتر به دماغ زین باردن
بگروش و خاک گردش چکبورد	ترسون اربدن رفیودل سرد
شال بشت نو گردش او دیدم	وخت تماشای او بر گزیدم

۴۱ رباعی باسم احمد ۹۰

بار و فادار شرط و بین میشو
و حتی بنده دیش وی حال و عهد

قلعه

۴۲

نسیم محوم ، بین یاران
گین و بی طاقت سبب یونان
آینه خیال او دلپسندن
ز صحت خیال او آیز بد
چون یاد او پرش بند و غم
دل درون هر یک دس خانه
دلش کرده بی دو هم مرقم
ار تصدیع بنو جان فدای د
و نام دران زمان مشکل
بده و دید شای نونمان
ناستش هوای نونمان پیم
شادوم هو تا و دلته پز درون
غنچه شکفته نام کارین
و ای صل سموم بی طاله ستم
تا و اچی عزمان هم و کونانی
خصوص چون جنر میا و نانی

چون نوردیده معدومی بنو

اسرین و چها ریزا و شپوبلی

۷۰

چان و مارن سوزن دیارا
ظا هر اهوای که آیز دارد
ایا خنج مای کمی ریخ بندن
و گرنه گین برج بود ز تیف
دیگ تن سفته که جسته نام خطر
انگ کرده بی سوزش نامه
درونش دهنون محبتک معدوم
گوش در سوادش بو انوریت
و نوا علی بیل استغنی کل
هر اید مژنون و ماری آن
تماشی و مار عالته کی دیم
نسیم شتوی بناته سردن
ببلم نامه دل او کارین
پژمرده کردن دمار استیم
و کیف و دماخ دوری توانی
گلان بیلان ملا و نانی

در این
چون بنظر رسد
اشک زینده شد آن
بنقطه می زرد و در حد
و عدل را چه
آن در دل
صدراعده شود
المددی عودت
عالم

۷۰ - شماره ۱۳۵

مخروم بودی گل روی آرزینان	من دیم موینون خاطر زینان
رحمت بی جناب در دست تو	کیا نوزحمت دست کو کو
آخ بی سید وی آرزو خشن	کوره آرزو جوش سخن
سوی آرزو چو نوتو گلشنی	آخ کنک ایچ داخ نه دینمی

رباعی

۴۳

ای آما ولوا قصد پشن	چیش ای متصل دور دینده
هنی گیب نه کم مطبعت صحن	آرزو دل بی اول بار بده

رباعی

۴۴

یا نینهای چون سنگ قلعه قرزاله	مال بد مال بد مایو هواله
مالای صد اذکن تو با تیشه دا	موار و وارک ضمان پتیه دا

وقله

۱۲۰

۴۵

چون من خاطر خاطر حجاب در سهار	آخ چراغ چه آخ آخ بی آخ داری
به او چرخم نوزچمن صبر من	بشایمی دیر سر سواد چمن
چنی نانه چون سفینه دلان	ناملن کردا چنی بیلان
اوان بی گلکان ایسه بی کسی	تا نه قفس دل ما، نفسی

وقله

۴۶

ای بار بود بار بوی او دیار	دیارین دیار کیشو در دیار
----------------------------	--------------------------

شمال یا کو کرد کرد یا که دانه	شمال دا خان
مبار کردن نوز تول با خان	شانه نامی می طره ورز خان

مانا نوز غمنا

نمازی ساقی راحت بون ^{لی دوم}
سن خودم زو خادو حجرا نم درون
دک بی بلا بی پیش کبری سم
یک بار دور تو تمام کردن

قوله

۴۹

آزارم چه دیم بسزا کردن
جو سادو نیت روزم آوردن
روزه رمضان چه بادم بردن
بسیج اعضاء چه بیج روزش نمودن
نه گوش چه صدایان بافرو
چنی الودش بر نخودش
ضایفیم هر سید چه صد بشین
نسیم اربا روم عجب بین

۷۷

قوله

۵۰

دیش نمونیو آیزه ضحنت
تا لن کام دل نیت کارکت
دیارن لیلن جام صحننت
تام دویشن بزه رازکت
چون تو آیزه می کننوم و دس
اریوشن کم بو پرواندارو

قوله

۵۱

ساقی دست چوخ نم کاردا
سر وخت هستی به دس ورد
تای تانته دورش دست و داردا
تدارک جنه آرو و دس و دس
دیرن کرم کر بدر نوالم
غالی بیج بو گوشه میخانه

۵

قوله

۵۲

این شعر از کتب معتبره
عبارتست که در کتب معتبره
موجود است

بشماره ۴۰ انوار
شده

بجز این نیست

بهرای موبست دور هر چویت کرد کرد	بنچینه نش دست به سنج بر آورد
ای تو بسته زام لا برده بی پیش	ایله ای تالی دقین کردت بی پیش
طهات زیاد بی به بی انصاف	باری ای مینت کردنی کافی
جور دلسک به منیه نه رای من	ترس بی باک ز حکمت به لاس
بوی شمانه درد عشقت کمردن	بای سالا هچي گیت ناورون
دوای زانم زامداری تبرن	من دردم بیکار نازد لگین
مزه قین لذت قارش صفا	به بی شرطیش دوس قارش
بوما چون آخ پی دردیوهنی	ار هرست درد دردیوهنی
عرض کرنگ جاری صد سوز برز	آمانت ایرت بلا عمر طرز
زور دو و بازده غمزه و نازش	بل دلوش کره مینت گازکش
هر صدنگ برود جا صدنگ د +	پای پی پی پی نی دل تنگ د +
دست درازن پی زان کردن	فلک شانسو کارت چکر کن دله ۷
مخوم ولات قبل کمزری	چیش بوای زام نه دل ندر
بازم دل وشم وی بر دبوهر	بلام بادس بوای طانه شوره
کافین طوف رای آنکش +	پی فینسکی دل هرا آنکش +

۱۳۶ **وَلله** ۵۳

یا کام زده غا ولی دردم نه +	آزیز کام سون بی دیدم پی نر +
و کام قیمه درد بجرگم نه +	یادل کام مینت مینت کینش
مادون گوشه ای کشکوی دوره	وسن کین طقت بران صبور

آخر آیزم توانم چو تن توین نیک دل گوشت و بزین

وله

۵۴

۶۴ اورین چون شوبه لردان به

نم کومت او دیده شوم بیدار

سایه بسته وه خیمه گل لانا

یا نوز نسیم حب جبین گل

شاد سر سوز گرت دشت و دردا

ردان دینه وصل گردن بگردان

آی به نظ طیف صاف سوادک

بار کانه صرخ هی آفرین صرخ

چنی جوش عشق مجنون آسائیت

بی پردا اندوش و روی سگدا

ندوم به دس رای سگد نامی

طافه قلوزه من نشسته کی

۴۹ اینم دو دهر دبرد عدم دا

وله

۵۵

پرو که سخن یک بار بار کین

دقد توانای یه بار بند کی که

شون پای کردار ما مغروران

صفا لئی بزم یاران میو مپیت

باری نغز

دما رنگ سبدم سوزه دیارا

بی دله مانی درون ملاک

بوی یخه سحر بی دماخ دل

چون دیوانه شور آیزم نه سردا

طولانی چون بجز خاطر بر درد

های به شنوی دوش روح افزای

کند چون طیف هم پر بهین صرخ

چنی به هستی دیت توانائیت

بدیه چون هوردان و نام و سگدا

های ساقی مالای سرایه غامی

باوره او جوش سادی سی پی کی

موجش بختیم بدو و همدا

+

+

دله را که که خیلی تا ر کین

چوله چراتی پری بوت سازد

اگرت رای سرت بردنی به بر

بل نود دیوان داد دیوانه شرت

باری ارغفت دام ندان پرت	نینی دنگ شرساری سوت
باد او سرور و درون باور	اروا چان پش فوذنت محشر
یه مندیون اینه کرده شن	چنی توانای سرپور ورده شن
او دو شمره وه بیو و دردا	من شیو کام خاک کردن سردا
ایسه یونیی چیش پنم آمان	مانا دارن های نی چچی آمان
جفت بصیعت به طاعت طقم	روسیای مجلس حرکت عث قم
بنای دجهدم غفلت اسکن	بختم مخالف نایدیم راسن
سپای هناسم نه درون صد طرزه	کردن کلپنه نار ابراهیمی برزه
پنجت دو لغمه بنیو تینویه	باوردای بیت و صر زینویه
سهلن ویم روز در سرنه وره	آسی بایه تصدیع سعینره نان

وله

۴۴

۵۶

دی من دیارن پنجه تار من	سر وقت نامن نوذ نار من
صبحم نه توی شو مخو و کردم	و کرده که بد عسر و مردم
پوس طبل گوش نم کین کم کم	ای سر او سرن دور بنینه کچم
ضمیم بهم یا نیهای پوم مدو جنبر	به درگای هستی تشریف براد بر
به صد بریشن هریند نزاریم	نمندن طاقت رای پردیه داریم
یا دولی زلف شیرین گنارن	خیال ابروی نازک نازارن
او بین و عین صفحه پش بنیم	اید ضم حکمه بالای کما نیم
کلردانه خال ژر ژر صرا مان	اندر شه تری بالا کمان

۴

۴

ادانه دیده سکو با بیزا من
 مطرب یه کمان بالا خم دردم
 سادی تنخواهی من و دم در دو
 یا به گنای من کرم آوان تر
 هر توتی و طلق دانای توانا
 خرنیک کرده دیم و نفس نوم
 نیند بر دم حجت کرم بوی دا
 چون کس کفالت پرده منواره
 بوی عدالت فضل چنیم بو
 پرده به رخ کردم لا بهر

ایدانه اسرین و تا و بیزان
 به تا اسرین جسم کوک آوردم
 لی در نواتی و جی سپند فروده
 رحمت به تا وان من فراد انتر
 قوم منی منی و یکیم بو مانا
 او تا و نوم اید مل و نوم
 سرا پا طفلی و ش ماور و سپه ا دین
 جدا جسم پیری آوات سواز
 دی من حنالت غد سخته تو و ده کلام
 به لای یا رانچ رو سیام کرم

قوله

۵۷

نمانی بهشت پشانی نوری
 دوریت عزابی سازد ابی کم
 آبی منی به درد کی در ما سازد
 چم و گرد زای کی روشنا بو
 روی وصلت اره ضرور نمان
 فلک داد به درد بی دو که تو
 لبند کرم قام دل سوزرسی
 روی وصلت بهر سیم ای پرده

۴

آیزدی سفته دوزخ دوری
 عزابی ترد آما و لو ات پیم
 و ما سیه سگ کلام در مال نازد
 لب و خاک پای کی آشنا بو
 مزانام خلک چه گردش نمان
 معنی ضیاده نواکه تو
 تنزیش فرد گل خالوی کویا
 جو بونه دایم رو تو و خدیم بی

بجاری کویا

امجری کی طقت دوری دارد دک برق غضب و جسم وارو

قوله

۵۸

۱۰۱

+ قربان قربان چرخن شادین
 ای دس بوس دس بوس دس بوس
 کون کشتیو باریدو گل جبین
 هر کس گین و کفت بی نگارین
 سوای سوداتی هر اسانه کت
 سرد بی اوسادی بیدر نه کت
 بی قربان کرده نالنی رنگ بی
 سه تو یح چیز یوت بی و کیده
 مدد می بد بخت اما منی
 قربانی شیو به عیب بری بو
 تو پاشکسته برده رود درد
 خیالیت کردن بهر درد نادانی

دس نه گردن روی آرزادین
 سینر پاپوس پاپوس خاطر نین
 ای سر سی ارواح دل خمین
 هر کس قربانی و فادارین
 محکم کفنه بر آس نه کت
 بسم الله و کبیر دس و تنه کت
 پیش سوار بی وی بی من ارنی
 پنج کت زوخ زامم ورده بو
 ای راس بی دولت خیال نین
 فدائی پسند رای دلبر بو
 چم کور عینت تن ضایف و زرد
 چه لایق و تون رتبه قربانی

نه پاپوس سره گره بدین
 نه بگه ۵۵ ۵۵ ۵۵ ۵۵

قوله

۵۹

+ یاز بی نوشو تاریکه فانی
 آ می صبح محشر سر افکنه بوم
 بر حمله کت ویت فردینای تاک
 و فصل فراق خاطر پر فراق

هر تو و کرده بدیم مزانی
 شرمندة حضور خدا بند بوم
 بشق مشق عشق دلپاکانیت پاک
 و و دیای دما کتیری ارا

د فترم جبروی دیم سبارن
من روزدی ویم کافین کاف

ارصدتا وانم به صدا و دن
تو بوبره من به پراضافی

۵۹ **قوله**

۶۰

مزگی به دی گردش بزکن
میخانه صفات جنبی دل کین
بی آسکن آرتنوره آسکن
الودای کاس کاس با ده تو بن
هورده گلبانگ صدای و اما زو

مناره صدای صدای صطرن
می نه خم چون شوق نه چم این
لونه تراویج و ش و ش مد و نگ
ترجیب لباس طاعت پون
ساقی صاحب رود و نالت نازو

پالت چون کم کج دار و میرز
هویدا و پهن شمشیر
در غم گروی پرهنز کارن
خفت در و جرگه روزه دارا

طرت دروی غالی جبین سر آویز
سارت نه شو طره قطراتی
هی بلای عیب خیزد بیدار
ش دی در ددل کاسیخوارا

۴۱ **قوله**

۶۱

کم کم جویش آورد پیش برد
سردان نه هر دان پرمانه بفران
پی پای گیت تو ز دا و اما که کن
شمال مشانشیرانی و می ده
گوشه چاک دل و رند و به رس
گوش در ما چو طرز سحی نجی
دل و داده

دبارن تشریف لحنی صانی سرد
جم جم سوسنان طوق طوق در در
دروی زافاندا چو ز لول در در
برزا و صین طنزای تا آ و
نگرگس و سس مدیو کین او کس
سدد می غفلت چن دو بی غی

بیت شایسته
بیت شایسته
بیت شایسته
بیت شایسته
بیت شایسته

صبر زردانی

دلت واده صبح نو د ماران	دخت آسگای درده داران
هر کسی نفس نفاس بنو	بینی عرفانش رکاش بنو
گرفتی داخ مذا بو پر داخ	پلی پلی بوی آیزه میوش نه داخ
جی بوی گین بخت بی بش مه	ای سبجه فاصه و فرصت زمانه
تودای و شون چینه صبح نو دا	کو چینه صلیبید و شون نو دا

وَلَدَه

۶۲	۶۷
ناز که تدارک فضل د ماران	ظریف آیش هر دو کور ان
گل چون روی آیزه ز کشته	د فراوان چون کیل دیده من
مدیان گل لاله پای در ان	او کیتره وینه آرزو من ان
چه خاصا من شینونه ایواران	سوزه و روی خاک جگر که یاران
بوین عیسه دو و جد دله پاشان	عیان نه شنیا ی سوزه خاشان
هر سین صبح دل تازه خاون	شنوی پای کادان نازه فراوان
جی گوشه فاصه تر بن مسکنی	ساقی گین قربان غبار سنگینی
سوزه خاک پاک یاران ما سوزد	فریمان و فرس بنم و یگان کرد
که سوزه ایچ نه کام هر دو	د فرس مبلک کام ما سوزدی بو

وَلَدَه

۶۳	۶۲
آیزه ام آی بیسه اریم	آی ای چمه راهی آی انظایم
موطنکه چم دیدش ما نیت	غریبوی تاکی بود ما وایت
های ساقی بازار عبوله دلداران	سودای ضریدار دانه دیاران

درد و غم و اندوه

یکی دمایه گنج کیه ده

ارصد هر کسی پی دیش و داون

بایل کربالاتی لاد او چونی

بایدار کرد تا کی بون غافل

با کلاه بود آضر لوانم

چون دین برگ پس از آرد شوم

ضم آس خسیلین وطن سنجی نم

چون مینج دمای فرقت نیه ده

دقیقت نین اضاح حسرون

دسیوت ز فب اودس جامم کی

دفت صدرا گین جام در شکر دل

خاک پای حضرت پیر منم

علام تر دس معلقه نه گو شوم

چون پایله دای شیشه سپانم

وَلَقَدْ

۷۱

کرده ۶۴

تا شیر خیال کرد من سردا

تن نامیاده یانی دستون

تا وان رانی نفس جاگرتن لیم

پای هوس تران آرزو مولتی

دامگه آیر در دغم تونی

یار بی نی شو تا یکنه فانی

اصحی بسج محشره سر افکنده بوم

سست شرن زین سرش وورد

واده هوریزای گین او حنون

کرده یاگه دطننا سن پیسم

مدن در حجت لبایان حق

دی دو فرزده معنی کونی

هر تو د کرده بدیم مزانی

شمرنده حضور خداوندیم

وَلَقَدْ

- ۴ -

۶۵

دل تم کرد کم گرتوه کاوان

مضمون هوای درد زایداری

لال بون بی منت حسته حسته

دیان دو نامه توش دلایوان

پنهانی قاتل دوا و تدبیرت

مردن پری زام حبی برشته کت

کن دقودلا

سختی با یادان زرد کرد
بیرین نامت هم فرزند
م

+

من تو د بلا وزمان آورد	نه چشمه حیات آوان ورد
خیالی فاین اینه تو کردن	پیمان بمنوجب تی و مردن
های چند بوت آدا و بیچ پی	بهر یو بنالی و گیان تسلیم نه کی
تازه وارگه عشق نازل کردنی	هوسمای هازه بال دردنی
خصوص دوخته خسته رنجوری	گر تنی بیچ رای دوره دور
هرشت نتوی کاخ دماخ دیارن	ورنه چه حینن قاتل دیارن
کی بو دو صبحین زاکت چون گل	خیمش هور دابونه پادشاه دل
کی بو چون غدیگ نزهوادرو	هر اید بزانی جو پر بو یرو
کی بو یکو دل زام نرفش	یکسو کشتاش آبی اوز زمین کفتش
ارر سگکایت جودم امیدن	دوای خدا صیو تدریت ایدن
تو دوخت سخت زمان آورد	رما پله بل هر داو هر دکت
چی پیش تا حیره لیش مالوم بین	صیاد به واکر درغیش بین
بلام بیرونه ابتدای شغن	علاف شیوه تاویای عشقن
دخیل سر سخت بر هر کبر باری	نازی دل سر زنده به تیر اندازی
نی دل پر ذوق کونه بچیز دا	های لذت دار و تیر و شون تیر دا

وله

۱۲۱

۹۹

دله تب خالت و لیو مویونون	حالت یکبار پشیمونون
کردنیش و طاهر موش برده	ناکرده کرده کرده نا کرده
رجهت گاونی دیم گاد و دیلا	مانه کرده لیل باد سیدلا

بیچہ عقیدہ و دل برد بو	ہای نکرده تو بویہ کردت بو
چنی عقیدہ دل اوکاران	پی پیش هر کو و صوفی کاران
ارمین سین ار جون جون	توظلتت حدیث اویچ بو طون
امجار یہ درویش بہ پنجر سانی	دیرده دیرد ہولی پی باقی
دباخ و شہ ولا تقاسوا	سارہ رجا ہردم داوہ سو
دس و شہ وہ لیو و جام می	ہوش و صد دنگوشن توکی
نوٹ ہی نوٹ بر بو اچوستی	صفا جفا در و قفا ہی ہستی
پاک و فام و باور کردن	و کرده و فام ارگانا دردن

۵۲

وَلتہ

۶۷

دلنگ

مارو او فایدہ نہ سخن سنگ	صد دوری چون دل مددی
ہور نو و تا دیر ز ہوناد	سزناں اگر کہ تم دلہ کاو ان
مانہ سفزدش ی نونمان	بلام طاقتی ما ہورہ آمان
خاطر داریں کردینہ کس نین	ناز کیش چون ناز بہ حد برین
یادش نہ دل دا جنت میارو	ویش چون حوصلہ و شہ تم دارو
پہ حاجت و نی تم وی سیل ایو	پی بار خاطر او شیرین شیوہ
و ن سیل کسب بخت سیا سی	و ن دوی بدن بہ گین جی سی

۶۰۷

وَلتہ

۶۸

دس ریکتہ فکر بکر شیر نیت	پوی خیاظہ فرد بو عبیر نیت
تندہ بیت و تان فرد مددی	چون آرزوی دل تو می

چون بندہ

چون شبنم روز صد طرز زنگه
 بی دفع سردای درون نهان
 دل او برگ دوی جانش نو
 پوشت کرده است یا و
 بی باکم علت دل سردی نین
 بلام سئنه فتوا قضای حق
 نوز عوس سوز دل پرورده
 و هر سه طلاق باینه کردن
 کم بی شنوی و ش آه صبدی
 بی سوزی منزل دل کرد و آتخ
 و بی من تو دست زهنت بی با دن
 بی بدن عمر فاش هر پسن

تون داو مال دیبای فزنگه
 برگی بی پی دل سرتا و دمان
 روی آما می مجلس بارانش نو
 دک هی لقمه نینت هر آوا
 بی سلیم صبر ترک ما مفرودی نین
 نه حکمه شرح عنوری مطلق
 ضرر می گین و گیان و کابین کرده
 یاد رجعتش و دل ناوردن
 و سگ آوش آماجوی چه صهی
 بی آو و هموای آو آه و او داخ
 نصت فریادان دست کشان
 باخش بی مشوق بی بد صین

ترتیبی

با فسر

وله

۵۱

۹۹

صد پریم دایم ضم سبن کلک
 پیکی ناکا و صبه نینه را دا
 کام سر شام طهای تاج کیت نکرد
 کی دخی کی مجلس دی نیاره
 معدوم ارد ز تو شیوه فایان
 ای راری خطر را دیارن

آخ بکی رداخ سوزن فلک
 گنای آرزو و ممت دا
 صبح دم و تاج سره نیت نکرد
 پوس کشت و دوز تو دنگ نژاد
 بغام قرینه لوا و آاتن
 سفیدش غبار کله یارانن

پس بالای بی گین دامنه غسل
 کله بر پی پوس کله بان طمان
 زیاد او ساقو او نیچی و دریش
 نشه می بخشو حیره و هوش
 وذات سستی نه سیه و
 پوس کلت ناکا و پی پوس کله پوس

۸۲

وَلَقَدْ

برگش بای دیده پر مهنا و دل
 با صدف میان پوس کله با مدان
 بود در چینی سوز درون پریش
 صدای حسد و نی میونه گوشت
 بوی رجه سی طرز دنف و نیه و
 تا کی گنودن چسبند چراندیش

۷۰

تعاضا ذاتی طبعم هر چه بس
 مصطفیس تو کام کردن دایخ
 نه دوره موره کاره باکا طور
 آوقش آیش پیکو دردم ^{تفصل}
 شفته آیزن لواد آسه و
 بلتن دردی تاش نینه کردا
 مکرو دایخ افلاطون دوا
 بوی دوم نفس فردائی دارد
 ماورد و دم شاد صبره او جنت
 سایه کله صفت کلامه که تون
 نشه او صفت ذاتی تو پیش
 هر چه فریادان رسیده بنایم

آردن

و خلا فون یاران سرس
 جذبه آسم دایخ دایر دایخ
 کاره بانه دور کام مدرو دور
 اگیره دو کام کافورم کم کم
 چون برس دیدم دنا کامه ده
 گرمیم بی صفا و سر اندر دا
 انقیه که اگر درای دردم هوا
 اول حسد آنی مر که کم آرد
 هوای سازگار فضل منت خست
 آیزن بعین عکس شامه که تون
 تا زون وی نظرهای می بین
 چه نامای جواد به بی وینام

اردغام سببی بی تو مردم
 آرزوم نامی هیچ مدو چون بار
 دیش دان نه سرگفت کوچه سببی
 و خدا نه دوت کو تا پیش آورد
 بلام یاد گشت ناستنش ویم پیم
 اجزای تن یکسر نه شادمانی
 هر جزویم بی دیش یزد شربین
 نه دل یادراز صفحه نامه شن
 یزنده توی ز کاد و دست پروری
 بی مدو صد آ دلان چنی بسته
 ایسه یادتن سزای خطابن
 نه نه سفته هجره فال آلام
 بویر به ستم شای تو خمان

خیر میر با دی پنجه پای فرودم
 خانه صم کی اسیرن هزار
 بی شکوه عرضه در دستانی
 نه کن اختیار باو ابدن کرد
 ویم برگروشن دیش نه با که ویم
 نموش سخاو صد زندگانی
 ای جزوم چون جزو جزو داین
 نه سپر پنجه هوش گرفته خاشتن
 مدران منتظر و لگه وردن تی
 و لگه دوشه ده دسته بسته
 ارسرا و رناز و رعیت ابن
 دوزخی دوزخ دوری بالاتم
 مردن بی گروی دوزخی نمان

قوله

۶۳

۷۱

دل دیارینن های کرده بو
 جو دمان داد و لگه کی برون
 های دل سفته درد سر بردن
 بکیان پری من دل او داو
 سپارو و سوز گزده تا نه ویم

و نه است آینه تشریف برده بو
 نابلد تیارا چون بر کردن
 آمان نسیم داد او تو و ضغن
 ویت ویت آسالی بشو و راو
 و دوی گپای لول صلب نه ویم

پرساش جواد در وزیرت برز
 مو تو مورد صم و کزده حشم
 نمنا تو عکس خیال بلاست
 خلوتن سبوهی برگزینت
 سمندر لاشر بگیر دست
 دوست کاری کرد آینه چم آید
 قدم برنجبه کرامان صد آمان
 بلکم دیده و دل نشان و زایه
 دل جای درون بیندگان

چون یا وای و لا بالا عر طرز
 گلارادش بی چینی اش چسبم
 چم چه اش در در محرومی پات
 پرده لب سکا و گرتن نزدیغ
 دل بند جوش گرم فک و این
 خدایم با آینه جبین پرده گل
 حال چنینه تنگتر بنیم آمان
 چون بسته خسته بینتان مایه
 دیده سر نه تو زپا لاکت ناس

جوش هم مبروش پیدا

وَلَقَدْ

۴۷ مکر

۷۲

عرضش من و خاک آس نه محمود
 فی رمضان دانشون به یاد
 سوای سسنگین خیا که کتیل
 اتماس حسن خاتمه که تون
 سود سرمایه عقیده که دست
 دعاری در گای قبول کم کردم
 توددی چون تاثیر و نالت صحت
 باور به تنخوا ای نه کوبند
 یاران پی ممت و نم ملا لان

ایاز ما مر از ناله داخ و دود
 یا و او دست نامه شیرین انش
 کزیدن افطار دوسکه کامل
 فاشته کتا به عام شواوردن
 حق بلطف پیش باور و او است
 ورز من لانا و اما و انان بروم
 فی حیحی من پنجه پایالم سفتن
 چند روز دیگر بعد دم در و به وی
 من دیم سزانون کام تو هم کال

(ک) زانده است

کم دانه

کرم دامن دست رجا و گارا!
 بوجشم و عشق منظمه یاران
 و ختی گوشه شرافتشان بوم
 نودن و تصدیع هاساک و ایم

۱۰۰

وله

۷۳

در جواب ملا علی القاسم نجاری

تخته سبوت آتش نجاری دل
 کبر گنج دام کلافه شورنگ
 نامه آبرین گرمی انگیزش
 دوی پوش جسته در دنیا خیزش
 یا او صایم بی یک یک اش
 خدم کرده هی های درد کن اش
 ار اسن سبوت دو سکه گیتی
 من و دار کولکت ضامن زانی
 بون بی پایان دردم درده بو
 هلا ی کلپه درد او بالا آلا
 دام دوباره صیاد قاتل
 نه کوره درون نگرین با لا
 فرصت نه کون و طوقا در بو
 نه پیمان نه دور پای کشه دل
 بغاش فراوان و فاش ناد بو
 وین زو ترکیش پات او دماوه
 نگنی نو تو درد او و هر دو پان
 جو دما و دس بای استغنا
 لرزی و سرتل دارفتش
 سردنت بود بار گردن
 هر دم بوازی آوت بی مردن
 نه بی تو یوج و سرگ رسکنا بی
 نه بی او دیه بنبت داری بو
 نذیت خضر صم کرد فایزش نکرد
 او صبر اولی قت او توانی درد

سودانی ساری درد بیدردیم

۲۴

وله

۷۴

در شنودن خضر در ده فراوان
 مرگ تو چه تو کی میفرزاد
 ع

+

+

+

+

کافه خرمی درین

کاسرانی
 نام در دران آمان از مندن هوش
 چنان زینله زنگ زوارک میو
 قافله چی آمان دادن دیلم
 نه رای تجارت امیر ولی
 ساتی قافله کت ساکت نه سیر بو
 گنج زیر یوار هر سم موج ورد
 بازش بنام صعب نش درو
 امجار و سوزن شرة جوش درم
 و بند دو باد مینتی جگر
 قیاسه قایش پوسه که جتم
 رگ تن تالی مال داده نیو
 زنگ دله تنگ آینه صدر زنگ
 وزان نه گردن بر ز پیش انگ
 مددی علی بی بصر کر مئیل
 بلام هر فاکلی جو آسان کن
 رحمت بو واده وستیه بارت
 به زینله اوزنگ چون جنبدان
 پسر سیه آیز پر و فاد سینت
 و اچه مرندیت تمام جیگر

صدائی و شن میونه گو شمش
 زرگنه قافله کی و ماری میو
 بنک دارنم خیلی ذلیلم
 تو باینه رواج عکس علی
 یک عرضی دارون او ضربت بو
 ساری میروان تمام هر کردن
 یخ کرد قطا آسن بویرد
 سر نوک قلم آخ سوراخ کردم
 بورازه تا تالی جوالان کیر
 حلقه چلمه پشته شکتم
 بغر یا یاران باران بدنک
 پیکبای تالی در دشته خیم کلنگ
 بشه بدو دنگ فرسنگ اوز فرسنگ
 منزل اوز منزل تا منزه گنه لیل
 گرد سفته گیان هر اسانه کن
 نود و پاشیل پای قطار کت
 میوشناسش آخ دیارن
 کون تجارت باشی سر قافله مینت
 چیکه پارچه گن پاندازت کرد

باز بماند

۴	یاد پائینداز سودای سیریشی	مانده پاره گیب نیوتریش بی
	بلام به تاثیر جوش بوته دل	دسته نهشته درون پرچسل
	سیم قال هر سنوان بیدایش	اشرفی پاک و رنگ خرابیش
	ردکش بی و کفست چون گلندی	وس منمانا به لای بازاری
	بزارش کتاس رای بندیش	کس نموا چوسر بایش و چپنه
	و بازاره داو باگت بی شرم	گیلا و بوت و زاینده گرم
	ایم نارواج درونم تنگن	۴ قافلم تا قام قیامت تنگن

قوله

۱۳۰

۷۵

۴	جبرگین سیرورده جبرتن سرت	خالوی خمیا حسی خصل خالفاص
	نامم چون با و او ملاحظت کرد	بشو و پوس عرض کر به روی درد
	واپری ہی صبر معدومی طفیل	پر با بیت به روی کوره کرچی
	تدبیر دوری من چه طون لمت	کی بر کرد ضم چه خیالت
	چون ادی به دین چوتولی دور	چم لیلاد دل تنگتن سفته طوبو
	با مضر دانه دلیر لگنه سستم	۴ مادم دوری ضم بر کرده ضم
	هرت و نوبعی در دش خاطر بو	عاش چه طون فاش و سربو
	تو فاصن نوقول سر و سوادن	ضم بدی و با دشنوی سر کاون
	گا چون بو سنی نیم و روشی تا ودا	گا چون گل نه پای چوزه فراد
	سیر لزه بزم سوزه سر بزدن	صفای گلا لان صدگر زمان
	صنبت سر هردان صبا ان ایدم	۴ شرسخه ماردم کلافه کل زم

صام ده رد دوری ده رودن
ضم بر کرده کوی ضم

چو زده ی ده فراد

جی و مار چون و لگت پانزان کنیزد	کنک چون من پابند قلمی پش در د
برگ نامت نرفت نرسانی بخت	آخ نه جسد صفت داخ زانم کینست
دوریت خدیک جارتاش کردن	چیزه ضم چون موضم نیم وردن
کم بو نه گنجی دگر دلول درد	دختی چوش درد کز نه ناله سرد
مکیلو ما چو نو کیج تمدا	او خذنه بی دخت میوش و دلا
دیدیم دیدنیت الله آلمن	امه را و بختن هر او طله من

۱۲۹

وَلَقَدْ

۷۶

پیدا هر تونی ما سوی سایه	ای گرد بو جودی جبه تو گشتی
پیشناسائی نظوریتو کرد	پنهان بیت تنیاد و قد موج
اردی گرد جلوه درین شناسو	بویست جی آلم بی بانی سوت
شناسائی قوم نمه بو نهی	در صد جلوه تربی چون دختی
بازم دخی بسوه جلالیه وه	سر و ششم دی و صدف جلالیه
پیفت کی کبر خاطر پرفران	ار هر بو عادت سر و شنگاران
بسم الله او تیغ اید کچی گردن	چارینن به دس جلوه نه کردن
به دس تو بیداد اولای کچه	یا گو ترینن داد ویم کردن
به لای تو فریاد به دس تو فز	داو بیلی بی سدر کار کیشون

وَلَقَدْ

۷۷

چشم روشن نوی و گرد پاتان	قربان ار پند نامان ولایان
البت میلمان به دل بر کرده	هی رو نوا جان او ضم پرورد

ضم دانه

خبر و الله تا کمان تو می قیض بو
 کم کم آشتوی آما فی نفس بو
 جیتم و میل بالای باران
 میلم هر او میل هرده جاران

۷۸ تا و ۳۷ **وَلَقَدْ**

دل سینه و آیر دوری تو کاوا
 سار آن کرش و لا نیاد آن
 وی من پی صفا یاران امدم
 آی پی او سیران مردم و کلمه

یاران گردین شین و تو نای تو ندا
 هر ضیال مننک تو می در و ندا
 ۷۹ **وَلَقَدْ** ۵۵

بیل گلشن بی نام و سنگی
 تذرو سر سر و با غنچه بی رنگی
 شخته انتهای دایره تمام
 نی دست یخچی طوطی دمای جام

یا نه دل و فیض رای مولانا
 شبا ز طران لان مولانا
 پایت بلند بویت فراوان
 پی گرد که رم دیده سیوان

آهوی تون دل و بوی آواز
 تا کبی نه جلو که میر ما
 رم کرد و مدرا دیا و هوس
 پی هر دبار که تو گمش بس

چو زه سوزه هر د فیض تو درد
 کز روش سردی سیلخ بی دماغ
 نو اچی من پرافت نه دل پیش
 گرده نپای کا و لطف تو کرد

تا باران گنای مغانین بو
 اینه چنی سیل آبر زانم چیش
 شیو پیران طوف جانشین بو
 سنه بالغیش هر زانم سالن

یاران پی پیش سیل پیش مجال
 سرد سر و کین هر زان زان بی
 باش هر کاوان میده که لیس
 هر ره گلای ذوق

گر دره گلای زود
 (تورن با و اع مره)
 جینقا شیکه که که دیاندا
 تا هوی زوری هوی

پیش

سی کاوس

1000
1000
1000
1000

1000
1000
1000
1000

1000
1000
1000
1000

۴۷ **وَلْتَهُ**

۸۰

دو اش هوای فردز مستان
 آینه س زین پست اوشتا و آن
 دوی آیز بنش دل آهه راتی
 یکیش بی چپش نسیم کوشین
 نه هر سر برزی ز فرخ دلم همیل ^{هر میل}
 بدارش او دل توی درویش
 بی پاسبانل وی دو فردوه
 بانه ناو گل آس نه که ی تو
 آیز بو جاری با نیر میشد

جوش کوره میل دستان
 اوسای بلور بنه پنجه کاو آن
 دروه ^{درویه} برد او پیش کرد گذرگانی
 های نه دل بلو آماش بی من
 شون بن نی سرو هفت سازان بی
 نسیم پنجه پات ار سردی کوشین
 بشو چون یا و او بود وی سردو
 بالا فاشنه چم دیوانه که ی تو
 کش عاجز کرد خیالت میشد

۱۸

وَلْتَهُ

۸۱

زایله سمطور کلم و گر سن
 خفتش دیشن خم دماغ بزین
 بوی دوری آیز بیوم نه دماغ
 غذای خنجهت بام نی باور و رنگ
 گیر و نه درون هر زگی گازی
 دوای هر درد دنا ایون
 بوشو هر کس و پسته ویش
 طفن سیچره دلان لادون بو

اشو دیارن با گنم بی شرمین
 صدای زیل و بوم مینت صد زین
 هوشم سپوشن فامم قانت قنخ
 نیچی درنگن سا کور رنگ
 هر طرزی بی پیش بکرو رازی
 جدای هر گردی و حسد ایون
 بکشو هر کس و قد ناله ویش
 هر قیامت بگر آون بو

دل طفلان آس بکرم دل شکر	ارصدای درد جینی سرکش بو
هی عقل عیبش می خیال خام	هی شبوی هوش هی شبوی بی نام
هونی یک تریم تا دروی مردن	من و دل و شبوی صفائی کردن
تا لیم درای فرد و نظم که کنی	سادی صاحبی ریشه دل کرپی
هی خدا سرگ سحر چش کردن	اشود هر حال شود رو بردن

قوله

۸۲

۱۲۶

نقاب چه صفتی و چه در ده	خرامان آهای توی پر دوه
-------------------------	------------------------

عکس بودا منته است ا	چهره دل زار خوی گرمی پید
ناز کیش جو باد احتیاط نکرد	باوشین کرد او صفت بی کرد
کم کرد نم نم خوی رخسار دل	توی آینه همین چون گل

قوله

۸۳

۴۶

در جواب بلایوش خرم

لحنت سی کوله ساری در دل	لقمه کز ما و دریا قوی میل
انای درون سوز پرتا کیه	یا و اسپم نانه و ش تجیره کت
واده بزم گرم باده نوشیمان	عاشق تود فراموشیمان
منو تو صبرین منو تو مین	چینی با سفره کرد جینی شین
نقشه دل او یک صغیرنو	ساقی جام و دم ای یک تریزو
من نوشید و حبه من زمین بزم	بل نی آن ای کین تونی گرمی غم
نه روی او زمین نقش ای چه کرد	چون کوت او دوره زمین کرد

مردم ارضه که برزم ساقین
یا بلا ساقی دی لاداسی

۸۷

فراق

۸۴

ضیای دیده دل معدوم کنست
بوش بوی وفا لمی سینه دماخ و

عشقه قدیم تازه کرده

هوای گلان و رکاب زان

ابتدای خیزای دود در دس بو

گایبراراد گابوی گلان

لافا و درون دل ویران کرده

کل الم چون دیم فراموش کردن

فانوت جیا کرده کار بی تو کرد

دل حضرت برزم نوشی زرقان

شوقه و طوق بی تاکی هوای

معدومی برکوی سرا و چیره هم

دک لیسکاید بویر وفا و میلن

چنی گشت بشت پای بشت سگسته

کیفتی می صحبت بر گشته نامزدن

دل کب سیم بام ضم ساقه برن

شهای پیش نام میندان سخت

دنه و نوشته پلیدیزت یا و

گرد در دیش درون بر دوه

سودای و نوشته پلیدیز بانک

پی کسی فاصن اول در دوش بو

کرد عشق دینه ملا لان

کک چون من صرعی سادار نه

کوره عشق دل هر چند جوس

خوبونت تویم چو آشته چیکرد

دیده واده میل بونه هونا ون

دشی وادت شی و ش آمای ویز

مانیای مینت سرا و کوی ستم

چه و صقن دلت بربشادی کسین

اوچم و سر نه ضمنا کی رشته

تو آلفه برزم گردی ما سفردن

ما راز آخ و داخ نانه نوای

۴

۲

گروه

۸۵

سختی
شیرین با نغمه
شیرین بود متن
شیرین

وله

ادب دواز

او تینیا و غریب قاست و ضم ضم
 او سبون نفته برداخ به نواخ
 او ترنه رای چول سسی گرد
 مان سربزان کوسارک هر دن
 مشینه عین عین چوز صبر کادان
 چوز نه کادان او بنود و پیش
 به صدای سرود دی خوش زمان
 صدای ماریان او بنود پیش
 دخل های دیل خالو که گی نی
 مرگ تو هر چه شریف بودنی
 کین دوست کی زنی کراکی
 بی درد نواچی غمناک کرده
 با ده بی واده فنام ورد بود
 تادل ولذت دینت پر کام بود
 (۸۵۵ م) جنبه خسته فارسودانی صحن
 چیکر د و فرصت شانوره نزد
 زحمت فاص بی جی دور درد

بیر

دل

تو سیر د با مدم مار دم د کل دم
 تو بوی شنوی پای سلخ نواخ
 تو سیر اندن س ی پای و فراودن
 بی شرطان صبر داخ و فغان
 تو مولا و هم بر ما زده و فراوان
 با زده و فراوان که مندی پیش
 هنی نه لرز و کل مندی پیش
 صفای کل زمان مندی پیش
 ویت نی صفر د اتینا نرمان
 برگ خسته خاک جستم کردنی
 هر نه منیا پیش تو که پش
 ضم و فاد و لیش و د درده برده
 شرط بوکامین شرط یاران کرده
 او ذوقه تو دیت جرم جرم بود
 باوس بوتامکی ای دل و شی دل
 عمری بی آما ویرد گذر کرد
 ای بوتامیو عمری ویرده

ای عین لمان او دنه پسر
 مات و فراوان او بنود و پسر
 چشم لکه سیر و دل
 مرقوم و مرقوم سیران
 نسیم وکی برود کوسارنا
 و من شان و لگ و دوا رندا
 شنور رو بیزه او بنود پسر
 صفای صده طرزه او بنود پسر
 فاص صان به آن ماریان
 ای عین لمان او دنه پسر
 مرقوم و مرقوم سیران

وَلَقَدْ

91

۸۶

بی کی بی محزون بیارنوه
 بکیا نه پکی به یارانه وه

بایستی بیلیت بشا را نوه

وَلْتَهُ

۸۷

چپش خاکت نام سدوم برده بی

ممنون چه دفای رتبه فاسم

مرغزانی دویست چه دردن

دیوه لول آخ دل پر چه داخ

اید مالا روی صرف خیال بگیرد

نه نخسته نه حرفش ای ماتم دا

صرف سخنه دار نمندن میشد

بیلیت آرزوی اغیار کرده بی

بی منت مهربان ای نامتم

پرسایت چینی بویست کاکرون

گرمی بیلیت دردن آواخ

آه درد کمر بگر دل پر چه درد

چشمه آبرین سندن نه چیدا

عرقش بدن خاص بدیشیدا

آه برده بن
بچه بیلیم

سرو برود بیم نه بیم

۱۶۷

وَلْتَهُ

۸۸

بیکایک ناله مسته مسته

بردی بی پای هرگز نماند

جو نیست به دلج با دید چوینا

کرد فرس رای کدر کته یارن

وَلْتَهُ

۸۹

دکاسخه شادی دردی شان دیون

بی وقضای سخت دیده ویشه

بالای آهای شنگ صد ملا بن

کل بدو و دم ایش بنشوه

۳۹

وَلْتَهُ

۹۰

ویشوم برد و هر درشته نو سکیل

بودان چون بوی بیوفانی بی

بل فاکیش کردا و سردا بی بی

دی کول

چون ولگش دی من بای دور

گیج سر کاون چه سردی بین کسبیل

بی دس چار ز تر خاطر پیش

وی کول وی و کول پازردان
 کویچ کردن خاص چهره ایلا
 روی مشردور کردن بگردان
 بور نوزار زارکلا و اوکلا و
 ماچی اوچ درد بچواتش وردن
 دینه عقده پیچ ریشه اروادول
 سینه پیچ زلف نازاران
 قازان چون بازان آواته وارن
 بی میل آخ آخی جلیبلا فده
 جیران گل گل تازه کردن سیل
 چم سیما که و ناز دیا که
 نالی سرتن و شنوی لیلیخ
 شمال بودر بگر بدر بی درنگ
 هوننه سیل پیچ و شتاوان دا
 زردی رنگ نه ولگه نوتول نا
 پهر سو ویل بی سامنه وه
 واپر بر چه تو چه وی فراموش
 دیدش بند خیال بالا بی میشدا
 بندگیلان وودر دسرنه دروا

ماسونه سراو رزان ارزان کردن
 داوه وهملادینک چه دافان
 بی واده پر کرد کاوان سر بردن
 گیکلو اسرن میریذ تا و تا و
 یا چون من بالای آرزو کم کرد
 بسته بو به نم خوی بشو نیکل
 زنگله بستوه چه داننه وارن
 قطره بن کمران رازان
 بی آخ داخ مکدان و آغدا فده
 فتر وستن او زید پای هر ده دیه
 سرد لیسکه کی به رم جیا که
 بوی نو پایزش نامان تریاخ
 سیل و تم زردی دیده و دل
 تم دل دهر در افغان کا دالدا
 تالمیش لوم بو نو پایز آمان
 های چه جنزن چه دامانه وه
 من دیم تو عاشق نشو چی گوش
 را که خا و نومی بویرو پیشدا
 با بوی در دمار و زوی نموندا

رزان

بیر

بسته ده

چهره رازان

بج لیل

وا

بای بنانه سرگیج پیش درده بی **وای**
 سرده پوش موتا و دم آاره
 آهوی بی آهوی و ش فرستاری
 دین دیدکت و سپم مدارک
 گرمیر و شش بوربوه دامان
 باجت و گردن حراجت و هم

ضایعش گرد چه کاه برده بی
 گج مورد پوشش دو بنانه وه
 آرز شوخ سنگ شیرین تارنی
 جلو جلوه کل سپی تاران
 ابلغان سردن بشان آمان
 تا گیران یاران آهوان دم دم

نشان دادند در این زمان
 که همه بولدره میکنند
 م

ولئه

۹۱

آزلیان نه بندتای رشته کز توه
 جیاتی بین محالن ستم
 هر چینه سی کرد جیالی نوی
 هر دو چینی هم چج دی و همدا
 با چان آویزان در روی برگن
 آفرین و چان به گردین لادو

آزیزتای رشته دله خم بی شو
 هر دو چینی هم چج وردن و دم
 سرمودای نا خون یکسر تیدگی
 ای غاصس پان تونی سردمدا
 تا یاران زمان ریشه بهر گمن
 هینی نزاران و دم شتا وه

ولئه

۹۲

دین من شرو باد آوردن
 و با لام کالای همان مورازو
 دین من مدو و روی چهره
 سی نظام ۱۷ کرد
 آیی سزاش داو قیاش بود
 حتی کوه کوه

چیز بوم فلک کام خیال کردن
 دیارن اساک دور سازو
 داخوم دووی کیشش با نسر دا
 ۹۳ مولد بسعدی
 سی نظام نه زام نامت تو لا برد

نظم سعدی
 ۹۳
 مولد بوم فلک کام خیال کردن
 دیارن اساک دور سازو
 داخوم دووی کیشش با نسر دا
 سی نظام نه زام نامت تو لا برد
 حتی کوه کوه

چنی کزه گرم زاینه مشکل
 زور آوردن پیش ناسوری زان
 مزانو هر کس جبهه غان کیسین
 بی درد او بیدرد جمل او خجس
 ندیمم و چکم آکانه نین
 اونه آخ و داخ ایدن ته سرد
 او هوناد تا و تا و ایداسیرن چون
 ملاقاتن کو جه کام هر دن

۱۹

وَلَقَدْ

۹۴

روشنی دیدم سرایه شیم
 سکه من میتو نپر دم ارد
 چون و چون و نام نانتو دل
 تا قی من به سنگ سر ختم بان
 در نه من و بطوریشم سزاورد
 دک اصل و دام هجران بسته بو
 بیم نونش می پیله مردن

وَلَقَدْ

۹۵

ز امتت پُراش ناداری بو
 دک فلک چون من درد کاری بو
 فاطرت و نیش حستان ایشو
 جضای تو تمام صفتا هوی کیشو
 ایشو من سرزان دل سردان
 چه فاست نه و نه نام سه فاست هور کیشو

بیشو

ساعتی ۷ و ۸ بی ۹ همه ۱۰ سینه صفا کیش

- ۶۱ -

صیدری

و باروش و چنی باروش

تا آفرودیت دست نربینان نه دکلمانی

ساعتی بی خم بی دلنه صفا کیش

و خت بی بیلادی بگیرد چون

قوله

۹۶

منزگنه صیدا و هزاران خسته

هزارهای پویش زوغا و سر کرده

رمیای بوی باروش هرده و دهره

یا پردای طاقست بی باران من

و صد ترس دلرز جسم شردو

بازدیم نیم رتس پی جاریو هینی

او بازمه که کس جی زرتسته

من کچیر که هزار زام درده

ترسیای صدک ماردم پوش برده

کی توانای صبر دیاران من

ردم کردی رای هرده برده

چه داو ایون کردیم چنی

قوله

۱۹۸

۹۷

شغای ایش نیش زامان پی اصل

اروغات نود زنگیم به کون

غلاصه کلام نوز دیده و دل

سوزه جیاتم رسته و فای تو

قوله

۸۵

۹۸

این غزل را در جواب حضرت شیخ عثمان در استرود

یا که حقیقت صلبه احمدی

پای برد بقا یا تا کنگه کرده

شرف بقبض سجای ذاتی

بلند ساری اطوار هفتی

و حجب عین زانی ذلی انور

بمبارک

شیخ دولت مند بجزه سرمد

به دار که منزل فنا و یوده

متصف بوصف شانی و صفاتی

خلفه صدای ادن شنفته

واسطه را که بین علم و عین

پیر پاک به گرد خاکنا سوتی
 دل و نوای بزم جبروت یاوا
 نغمه‌الدینار و حلالید
 بی توین منی سخن بو این آیین
 نامه روح انرا بشیرت یاوا
 توی درون و نوصفا دارداخ
 درگای حصه لال دست کشاوان
 یا کاغذ بریان یا ملا مردن
 حکمین بنیث مخم بدر و باد
 اول کن کیستان وجودم چه کون
 ارو بجانم درد و دسم زانی
 دوم چون کسی گدائی کمیش بو
 اربا رونه دل تو واضع کردن
 بلام هر کسی شیخی مشا لن
 اربا رجاری نام چون منی بود
 در رصنیت و باخسته دگر گیری
 چه صاحبین دس پیلم برودن
 پی کسی خاص نامه به حبس کبیل
 خوش هر به زو و سبقت ستم

نغمه گشته سر برز سر ملکوتی
 سیر آو سراو لاهوتی ماوا
 دایره تمام منه الیکه
 دقح الله روحه آمین
 دل و مردمک دو دیدش ساوا
 بوی آشنایم میونه دماخ
 به روی لطفه وه پیت فراوان
 یا خوارین دوس ویا در کردن
 فلک نماز کس نجاطر شد
 و چون دستان شرط قبول تون
 تو حساونی و هر پسیم واتی
 یا تو واضع خصلت دیش بو
 هر عادت دیش و جا آوردن
 عادت استغنا و شیوش بدلن
 صرق العادیتن ظا هر مکرو
 یا شیخ تو دایم نقش ضمیری
 یا دم نمشی جنیت یا در کردن
 تازه ب نو وضو به جو سبیل
 هر جان غذا که رو که آستم

ضممتن
سیم خمینیم به دس غفلتن

+

غفلتن
بخیم به دس سختی مصمتن

یاران وینه منجی و کارمه

ویردن چون درد هرمن مارمه

گیگی پرمده تزنه کنه بشوم

چمرای واراهور لطف قوم

تودس در شکره ^م پبی

من دی پر خاوی حیض به تاکی

تینای حقیقی نزدی بش نو

من دتوبه دس من دتوسانو

توبی تو لطف نش و یاد بو

من بنی من حوسم و ننه شاد بو

توبی تو لطف من زیاد بو

وَلْتَكُنَّ

۹۹

نوراف نش کردوش و دردا

مدرا و در وارا گذر دا

دست نما و غن شای همین جان

داتم بی خور و قبله آمان

وَلْتَكُنَّ

۱۰۰

دل به پرچین پش نی شوقت

پوس مردن و در و رذوت

شادیت مواچی آرزوش مردن

کیسه کت باچی سیش کوچ کردن

گمانم دی طرز نه است نرفتن

کوچ حیلخا نه اصد و کفتن

فواتم جنیل آمان صد آمان

دیت مدویسل نو قول نه ان

دس و طهای دل بذا شاد بو

زار مار درد دوت و یاد بو

نشوتی جنم چند بار وادم کرد

ایسه ما گردش گردون چسکرد

وتای قلماسک تینای سردی

اوهور واپی حی توپی کوی بویل

ساختن اصبر و شوم سکت

توالوده درد من زانما سخت

ساقی گرد کوچ یاران دیارن

اومالان پریم نه انتف رن

فولین

خون تیناں ہونہ دلنگ
 مر تو ہی ہی شاہ منہ مکی
 سچم در جاعی پنج چون یاران

۱۰۱
وَلَدٌ

ہر چند ویم زده نام فرام
 بلام شیرینی بہ لام تا لین
 اروسن دادم پر ہی فراقن
 او مجنونہ کہ شیت شیدای تو
 دیش بہ تا دورد داد ضامن بد
 دل ایسین بہ تلا ایسین
 آمان صد آمان خاص گلشن دارہ

دین دید خسی شتا تم
 جات خالی نو جاکت خالین
 در سچرن پی دل طاقم طاقن
 سلام کیب نا و خاکب ی تو
 بادہ عینت گرتہ دل بی ہر دہ
 چون آوان کلان بند کجین
 ورنہ آرفتن نو سوارہ

۱۰۲
وَلَدٌ

صدای ہی ہلال امفردان
 کیب ما مرفیق دوسن و دل سوزن
 من نو ذن شادیم جی ہزار بی
 شوم طالعہ شوہم سلام قامت
 کتیرم نواہی بزم محجوری
 جرن و جرن نام ہر یک جردہ
 لرزہ ریشہ دل سمطوری دستور

زمن نہ کتیرہ ا مدردان سو
 کیبست کیفیت جرن پیروزن
 گردہ من کس دیار مین
 شفق ہون دل منزگتہ بہت
 دوس ما سباوش نام سنجوری
 برد پی ہردہ مطرب پردہ
 وزنہ طبع تار پر سوز سمطور

۴

و اچه دو مقام الوداته وه	هي داد هي بيده ادم دوم واته
خته خار خم دل ملاله و تخم	و كزته دورى تن ز فخره ديم
بى ابروى هلال او فونايه تخم	بخت نادرى عيب بطاير تخم

وله

۱۳

۱۰۳

مانى هاي ويرد	فالوكم ريون مانى هاي ويرد
و بار هواي برد به سر زمين برد	تونه گلان و جود درد آورد
سوزه ياد حفظ نوتختان دا	صلاي با مال دل ملا لندا
صعب شوى نيم دل صبر و وردا	بوى وركم رشند وور كمر دا
چون دوزدى دل پر خاويران	تم خم بى نزدى آدان تا ويران
صفاي سيرا كخته سا و سر بردان	منالو پي بزم صبر كته ما مدران

ه لای

دهی

گنجه قضای کبف برک سیادان	سکوی سر ز اخره نپای و فرادان
من خود در صبر تو چون مرده	هر نام نه خیال سل و برده
اس نه بچیز ما ورون پرست	دیت طیار کر چون کی مرچون پرست
مویسای رزن ما و نی کاتی	مانی بوصف سلیقه مانی
صنعت جاسوس گنه و سر بردان	چون سوهای خورشید شوق کرد
شانی پوسیل لوطی دوزنزل	موسوی سرتل کارخانه وصل
خارای خانان طاق قول تول	چون گنگای لب بر هزاره کرده
درستی همت قضا و خیال طور	نار و ناله و دود در عدد برق دهور
خا و خا و پی بچیز چیم و دماوه	تک ماییم و لای کوی آسنگه

و بران

دلی

وش داخ دل شا دو و شکل شیوه
 منات و بی رنگ بی صدا و ناله
 تو گل گل گل گل و چشم کردی
 مگر تی شنوی نه است بی رنگ
 مشت گریته و دیاوشه ما شد
 لادی هوش مدای گوش و چلنده
 بازه پرتاف که چون تل مورد
 دمای اید دل کرد به کجی حاشا
 لرزه صدای سوزه دیارن
 شبنای بلالان گوشه تورد
 شادی و شویش هم و هم هم بی
 ایسه و الماس دور دل کاوام
 ایسه نه او سیرنه تو دیاری

دوه

پیوه بون بسته صد سودا پیوه
 یکی سیم چون سنگ قلعه قر زاله
 پازینه پای ریزه سیم موردی
 دو عاصیه چال بنیای نزدی
 نغمه ما و سپکیا و کلافه کل یک
 هر سنگی بی پوش دگنی مداوه
 هر بر دبی نوبه در مهره وینه گرد
 هر لاد کردیم نغمی تماش
 خنده سگوفه نمان دارن
 بخش بی به ناوشنگ و روی چو زوا
 چوی صبر لالان کم بی هر سیم بی
 ملال بد مال اردلان ماوام
 سابو با نوزام نو نوکاری

صدده دته رزه ی

دخستی مری هوش سنه

نه ع و سه بر نه شوق

۵۷

دوره

۱۰۴

تا کی سر انگشت غفلت نتوی دم
 صدای دایمان ولایه لایه
 تا اول و نا واد نره او شیر
 نی دایه بر بیان دو دایه خستن
 بر بانوه قو کج سر و قش آمان

کنی گمواره دورای دس رازه
 بازیت پی درو هر دم و ولای
 های نقرش من او صد و تاثیر
 هر طفلی بی سنگ نی یک خستن
 دس خاک بازی که سیدار بران

چشم بی بینی مدیو به تری دا
قامت صلحه ببت دخت پاشتن
امجا پرچ وک دنگ مهن هر برزلی
دما ی کوهن پریم برچ کس دینه دیم
داخ لوای دیم نه دل نمانف

۲ ما و قفا وه سینش بوی دا
قضا و قمار نه بی تا خستن
مطر بس زکرت اوت چه دش طرز بی
داد نمود داوشین مالوسن سیم
با کوره زاریم همیشه نو

۱۳۸

تولده

۱۰۵

آما در گنبدن کرد بزم درویش
بوسل لبی ش دمانت کرد
به سزای سبخت رای دور دور بی
هر دو دوره دیم تاروی بیست
من نه سچ گچ دریا سحر دا

۳ ضیای دل نمانت ولای دیر
شستفتم بریت رست کیما چکره
دل و تریگی هر بر سر دور بی
پری تو راحت پری من برت
تونه توی باغچه وصل دلبر دا

۵۵

تولده

۱۰۶

با مر از نانه شوان بیداریم
شادی صفی دل پر خنده کیم
تصدیقت کبش غلی مال آدا
عزیز تو از نی بی برت کردن
کنیاری شرط نانی و زبا ینم
ای تعارضه به لام زیادن
سودالی غمب راز را بکل نوم

۴ در مان زمان در دکنه کاریم
راحتی جسته سبخت باره کم
نامه هدیه خاص دوست باوا
رویت بزرگیت و جا آوردن
بلام بینا یم دو سکه گی ینم
دل دهر بوبت میل توش دن
ضوضوف صرغیویوه دبل نوم

بی واقعا

پی تو خاطر م پریش غارن
در دم دایم چه بون کیل تون
هر وقت دیم وچم شیوه بالکت
آنکه گردوشو ش دمانین
ورنه ایسه من بون دل ورده
درود و مود ا دیوت بین
پی تو زندگیم چون ژار مارن
جیاتم و شوق بواییل تون
بوسم خاک پاک گرد بالکت
آنکه گرد هدیه و کار آمین
قانت سنگی بارخان خم کرده
ای خاکم بهر سو قاتم پی پیش

۹۲

۱۰۷
وَلَدٌ

ای روشنی چشم ناکی تشریف بر
پی پیش قبله کم عزم سفر کرد
بنیاتی در اس دیده پر دردم
بلینه کوره اجران بالکت
آبردان دو طور بوت سرای
دلّه و بادّه و شش بادی بی
هجران بالکش هیچ مزانای
سایه آورد دوشی آوردش

۳۳

۱۰۸
وَلَدٌ

خیا لی صحبت راگه یار نی
بش یگان بدر دل چه سنگینی
ما سیه یانه دولتمند خاصن
دله دیارن بیقرار نی
ارصد دولتمند چه خدگینی
بلام پی کسی دل پر صبر تا سن

ورلی چنیش خدات حتی بو	مینش سر و شمش و رفیقی تو
آنه تو و صحبت گرد پا و پالاش	من بازه بی درد و بجران بالاش
چون یلیو و زام بودای تیره +	بلام و یرت بودی فقیر و ه +
آمانتی تو و دله پر به درد	آز بر نم گردن بلوری بیگرد
عزبون قدرش کجا بداره	چون به زید و شیش بین آواره
صبحی و تیره ش می فدی کنی	فراموش نو و لادی در کنی

۴۸ **تولده** ۱۰۹

گیجای لول کج کلیده کاوان	زود ساق وی رنگ و گردون
سفیدکاری کرد ط قچه نمان	بنا باشی بوج برزه دیاران
گوش واره نه گوش نونمان کرد	چه شیرین زتر کز طوف هوا می
ریح آینه گرت تم پارشیا آورد	بی کجا و بالای محبوب بیگرد
من لو پی بنم سا قوشیشه و صام	ای محبوب خاص ای بنای تمام
هوا و کس کن نشه نش می می	ساقی باکین به سردی و می می
وارد و و یرده و و یارده یاران	آخر سر شفق پری سنجو اران
بدیه چون دلوی لو کنی نو یاران	چون نه دل شینو نمزه می داران
بکیا نو یریزو رحمت سپا له	زوانه که سوز دسته که ناله
پیا له و دم انتظاران و ا	رحمت و روی خاک رسنگار اندا
جامی و سر نین دس و سر و ه	دیرن با ایچ نی گذره و

۴۰ **تولده** ۱۱۰

بزم آمدن

شنوی

و کربان

بزم نامردان یاربوت کیش
 باورد کوره دلوله دلف دا
 روی پند او یاران دل نه جلدو
 و اچه هی دله ابله در بدر
 شون غلوتن مال بی اختیارن
 نوا همان بود تو یعنی کس
 دیدت تو ز غیر نشننش دینه
 در تو بینایت پردش ما نهر
 اجمار یاد کر عمر عبث ویردت
 سر افکنده بر چون شران
 بل شود و بود آد کرم فراوان

بابت و بابت سیاه تان
 ۲۷ **وَلَمَّ**

تن ویش درد زمان خستن
 ضم زده ضم کیش خفت باران
 چکر دهرستی دردی مدو سپیم
 دشه هر دتون بی شادمانی

یک لیل آمان و دونه گانی
 ۲۹ **وَلَمَّ**

کفتیم نه گنج تاریکته دوری
 شنوی زندگیم آما بودا
 رشته گیان و لب سودا می بود
 دیم نشه فینک سراوی سردا

دک رسنگار بویا هم کرد و
 یارم غم خوادم دل دارم تونی
 دل بی ننگه بیلست ویران بی
 پی سیر صحبت صفای دل ریش
 ویم بر دم غالی موج مدو قوس
 من سیرم بطل شایم صحان
 دامنش لایق وی پراویزن
 خام صدا حافظ دین بنیش خیر
 من ویل ویل وی زام نه از کجسته
 من هر لاد در د ک پریم تازه بو
 من چون باد قش چول اداوی
 دوره هر دو تاروی قیامت

چیش خضر نانه قوش آورد و
 معلوم آنیز پر شرط و شونی
 تن بی بارگشت خسته بجران بی
 مالون و غم ز صحت کیش
 ما رفیقم درد نام صحبت کوس
 تا او دو جمال دل دسه یا لن
 جو بونه فرم استفا بیزن
 شیوه ار ایدن من کردم سیر
 تو سر دوش و ویر صفا بکنه و
 تو هرست شادیت بی اندازه بو
 تو دینه بلبل ست هوای گل
 پری تو رحمت پری من زبنت

۲. یاد بستم بر هم زلفم زلفت
 ایام زلفت سیه و لارایت
 ۱. بدم آخر تو یح رکبت برده بی
 حننه جاش زلفم زلفت دینم
 به چهره دست خنیت زلفم بکنم کند
 فتور زلفت دالولم و به خنیت
 زوایم و خنیت زلفم زلفم کند
 لعل که غنچه خنیت زلفم آورد
 دم بی بی دینم زلفم کند
 گوش به شفتش صد شام کند
 ۱. چه در دره دغاکم و سر به
 ای طارک زلفم زلفم کند

قوله

۱۱۳

پای کا و درون هر سیدم بو
 کام خفت سندن جستم بکیش
 گرد آردش آن آسیای کرد
 پیشانی خیال بالاش پر گرد
 روی باد بالاش منصل دروه

آیند اهل غم هر سیدم بو
 کام زلفت سندن دل پیش نیش
 سنی پیش کرد چون بگرد چون
 سید تو زبنت نه دل جا کردن
 سادی سپر نخب پل تیر برده

قوله

۱۱۴

چشمی داچو

حال دیده دل به درد دیده	چش و اچومدوم خسته هجوریت
روان دین بند اشاره دا	بدیه وود جمله بی کتاره دا
هیدان مان به لا بعداده	سیر کراوگرماد اشاره و تاده
اید نفش خم دیدم	اوا خرد شکار اسرین دیدم
تفتیش کمالات دله دیده کم	جوگر ماد جو آو برگزیده کم

ولله

۲۱

۱۱۵

هر درون مدوم وروک زین دا	اشو هر صحن مانه کین دا
دماغم نه گچ بی دما سین	دل نه کرده لول بی پردا سین
ویا هو ی و سوزیا ضت کیش	ساروش و عشق مولای درو
چینه زیاتر مازم و ذلیس	هر پاسته ببولنیسی ذلیس
کتکین نمک کزده کفت و دغ	بی دیک درون جوش کل کفت
لره لوی طرز شیرین اکت	بایوش و ش سوره کدت
خاص بنیر هسیم و آیره وه	بونایروه و کو دایره وه
تاسحر چون بوگردش فلک	بل اشو صحن شیونان فلک

۱۱۶ احمد بیگ کوماسی

یاواد لای تو به شمله وه	ار بو پروزی دملاله وه
سولون سدوم واده مرگن	آنه بو پروز نفته جرگن

۱۱۷ معدوم در جواب

گویا غلاصیت و دل آوردن	آرزوی آمای مرگ دیرت کردن
------------------------	--------------------------

دل پیوسته نوزد و دوسه کنه کنی

چند بو پرو ز بو هر تو با تانی

۹۳

وله

۱۱۸

جیب دل و عطر سیلی کیل

دش آماهی بی پیک ای قبیل

به کوره آبر درد بیدردن

و ختی دوی درون بو زنده تران

به ناکام یاد ا بلام کام یاد

نامه ویرانه دلان پی آوا

شریعت سیلی رواج دی

های دفرق دین زاملان بیج

گرد کوی دلسر جزیره بی چشم

قات بی چه کشت باران دم

یعنی بی جواد غامته ساتی

مخوگر کردن به باده باقی

طام ندان او دل بازیشاران

بلی چون لذت تیر نازاران

ماشقات وصال یاران پی وایان

نازون و دغیرت چه خاصیت زبان

دو تیری هنی اسکا کیت بین

هواهی کوتانی ناله ویت بین

تیر گماید کین آلم سپهر ن

دل نالان بین نالان پی تیرن

چون در دود به کین دس دل و نخل

کوتانی بین دوس و ناله دل

بی وضوت عوض عوض بد و او برود بیرون

هوش تو بود دل سجای خدیگ کون

نک جی شرعه دامنات قضا بو

حوضی حفضی خاص پیش رضا بو

ویت آس خیال آیزرت کون

چون تازه زاجی بوشت ویرود

دوری دنزیکمی و صفت من و تون

او به کون دوری دنزیکمی کون

کی پیش یکی و صد هزار سنگ

نزشش بین او قوس او خدیگ

کیت و بریشه او شان داد

یک کون هر وقت شان آمان

خیزد قهر و عدا - پی

سلف بنام

سرسر بردن در نه سیر بردن
دوخت شربی یا با هم نیم پزود

ساقی زیاده می زور آوردن
سنگه ظرفان هلاکم مکر

۱۳۲

فَلْتَه

۱۱۹

گرچه بلیسته کورم تازه کرد
گر نه گرمی نرمم بزم پرش دی
سسد دبان سر بندرزبوی گم
کوانته دانته زنگله دلره بی
چرکیکه دناز ترکیکه و شرم
طهای ملالان نمای و شخیان
اشاره کم کم پنجه و شان
درشته پرشته خوی کلم بوی کلاو
بن دسی و داو گب نان یانان
عشوه و زراکت کر شمه بی خوش
قرصه و چرکه جبرگ دل وضهان
غاش غاش کز سوز درون
بیدی بگردی من سنگه باران
هرجا فرصت من با که خالیم
جو بزم شیرین مایه هر شوری
بسم صرف هر کس نزانند

نامه نقیذت یک رو با آورد
دلالت جو شو چون روی آراد
صدای لادری لادری زربخیر
زیر و زایلته زنگه بویله ای
شقه و تقه گرم چلپه پله نرم
سمای دسمالان رای فوالان
لاره و قطاره لاد و شمه لاران
شرق و برق و زرق فرق زکلاو
چشمه بی واده نازین نازان
خسته و خسته خاص ترچه پنجه دوش
دیوی کالای بالای آلاشی
شباش و شباش شیشه ای
یاوران یاوران ای درده داران
حی سختی ظلم حی بد قبالیم
رداد شو فویان دک آبل بوری
تادی زرد زردی چون خزانده

سوق زرق درق فرق زنگله
درشته درشته خور کلم بر کلاو

هر لادی باده شو قوم وردا	یک سر سر چون گیان باشم کردا
براکم نامان پی نو نمانان	گیان دادن پی تو پی سداوم

۱۲۰ **قوله** ۹۹

ریاضت کیشان ریاضت کیشان	سیدان صفت کیشان
جماعت قومان رای حیرانیش	جگره با سرن دل پشان حوش

ماهوا کی تحصیل دل و جوش آورد	نصیر عزم سیر دلاتاش کرد
ار جباری را گم غلط کرده بو	رام و سر آداب بیچ بنزده بو

دنیا فاین هر سو مردن	لا زمین گردن آزادی کردن
کسی خاطرش مبرین ایش بو	یا خور سنجوش پی کن کیش بو
گردم آزاد بکران آرو	گرد و دل رخصت بدران آرو

عزم پری سیر عراقن آرو	بنیسه دی و خیر فراقن آرو
-----------------------	--------------------------

۱۲۱ **قوله** ۱۰۰

نامکت آما کو سم گفته وه	دله آیمیم دا و نغته وه
-------------------------	------------------------

ناکی تو بوزام من وی درد وه	تو بو کا وه وه من وی هر دوه
تشریفیت باور جگر گمان جسم بو	بل وی جسم جسمی صبر لاکم بو

بیسار این نه نوی فرد من	مهم جنی ضمان زو بسوس کن
-------------------------	-------------------------

۱۲۲ **قوله**

با مدران ایشی	بیمون ایشی چه طرزه ایشی
ایشی بیچ چون ایش دماران ایشی	ایشی پریشی ریشی گین کیشی

چه ایستی اثر مودای صد گنجی
 رعنا غزالی بلا شش لی
 لیل آسانازی شیرین جلالی
 پروانه سازش شمع سا سوزشی
 حورشیده احوالی سینه لوز فزونی
 پری پیکری پای دل پیکری
 عمر حقیق نه توی سر سه داعزتی
 سر و دسامالی گردن پرفالی
 پیشانی ماهی آه سو گناهی
 رخ ره دزلغی صبح دور آج
 ابرو و شکر گانی تیر و کمانی
 نشانه درد می بزم آه حبسی
 شکر زبانی غنچه دمانی
 پنجه خانه دلان نامه
 طینت لطیفی زینت ظریفی
 مهری بهاری قهری ضریفی
 شاین کرداری تزلان توار
 شهبازی شادمان سماز
 پنهانی گنجی عیبانی ربخی

رنای شست شوخ سنگی تشنگی
 صاحب کمالی گرد دل مالی
 مجنون بی زنی فرزند احوالی
 گلستان ام نازش بگرام شورشی
 عذرا عذاری و امقی شوقی
 ضم بر ضم درمی پای دل پیکری
 و فرقی فرقی با زرق و برق
 دس با زنه لالی با وضرفالی
 گیو سیاهای دل نزل گناهی
 دیده و گناهی پای له و راه
 صد پری نشان پری نشانی
 عنبر چسپی پرچم حسنی
 لولو ددانی لب لعل کانی
 رقم رومیه سیر عشق علانه
 ضلعی نظیفی حسلقی شریفی
 بشیر و بیغی نذیر و صریفی
 زرد رخفاری طوطی گفتاری
 شادی شورشی شورشی شادی
 صد عثوه سنجی پر لاره و لنجی

۲

بها بخونی بهسانه جوئی	آشنا بوی بیگانه خوئی
دیجوری وحشی دوری جانی	نزدیکی رامی وزی صفائی
خفتن وطنی به سیه سلی	سروی تدروی کلی بیبیلی
غره سلفی سردی حسنی	بشرستی تلخی خشکی کرمی
زلغی زناری دیری کنشتی	عوری سرشتی قصری بهشتی
شیوایی گرد چو پاک به گرد چو	خیال پشوی عاقلان شیوی
نه جاشی نه نوشن تا بین دکن	هرایشی به نیش تر او کسن
نمانا محشر غرغره کارگرم	صداد همدا تا نو پو بهرگرم
بل بشون بیون بازوی راسته	بازویم دی زنت وی انداخته

شوره
م

ولعه

۳۰ ۱۲۳

فرات بی تسخ باروانم کرد	جلوه جملای جام دل پر به درد
هر شماره وصل بلای دلبر کرد	پری تو خاصن هر شرم هر سو کرد
ضم سواک نای سینت بیسته	کنک چون من وضو دهد تا دستم
ردنیب ی محرومانک سرد	نشسته گوشه تارخان زانه درد
نه گوشه محرومگی پاکه ده	دی وضو نماند دی سواکه و
هوسب ی تایی کوز رشته کردی	دانده مر جانی هر س مجوری
کافین دیدم تبسم چو پیش	پی شماره ذکر کز ایش ویش

ولعه

۱۰۸ ۱۲۴

این غزل را در بعضی نسخه

نهم داتی

راس بلا چون چو چکان چمن
 بشو ابرساش ایدش جواد در
 هر چند شتاقی یزده شتاقن
 لافاد بوناورنج هجوریت
 جوش داوی دسم ایکم تا دحم
 رای آمام نوی پانبیو ادیش

تابه داخی طاق جنت خندان
 شمال و قدرت اوزمان خضر
 گیروده آزار سخت فراقن
 بلام تاویسل درده کته دیوت
 تا بنج روی ایسم سیروان اوجم
 کلک بور مدانما ز اودیش

داخی در جواب ۱۰۹ ۱۲۵

دامان دیوناور شته دل گل گل
 سیل صم یا نم دیران کرده بی
 پیشو عال ضنک چون زده مل
 نوش داروی زمان رت گان
 منظره معدوم چنی صم بدم
 پردانه پاشی شم سیا اوتانک
 ناوا این تاو کوزه هجوری
 برده بی یک سر سو مای بین شم
 ودیده بی نوز مطا لاش کردم
 بی کام دردی سر سخا داریم کرد
 گیان کردم فدا می شخه فاشه
 ناما جودم گیان برتن جیا بو

ستین بخش درد داخی داخ نه دل
 یک رو صم نه صم گرد برده بی
 نشسته سم چون طیر دور و بندگی
 ناکا ددای درد درون پر خزان
 یانی ناسر کته خانه صم قسم
 یا و اوسر دار درون پرداخان
 ارسد شراره نایره دوری
 گرمی تا تو درد تنیا قسم
 سانام به قاصد کتی دردم
 نمر صرخ چپ چو اشه کج نرد
 در نه میا و جنت آمای تا کت
 روی بس چون کجبت یا سم بیا بو

۱۲۶ ایضاً معدوم فرماید

۴

چون وطن نه دل معدوم سازانی	نیتجه پاک دین شیخ سازانی
جواب دایره شیشه قدیم سال	پر سام حبل امر گذشته احوال
چون ستاره صبح مدرو سروه	ظرفی بیم نه توی وخت شماره
گا پرگلا و بیم گا مملو به می	پی گلا و پاشی و نشانه بزم کی
گا و دس قی سیمین قه وه	گا و سر رفته ز زمین طاقه وه
چون سویل نزدیک پنجه اش آب	گا نه سر پنجه بانوی بی ثواب
مامام نه گردش هر ساقی صد طور	نه بزم شیرین حسروان دور
باده نوشام و میخواران دا	گلا و پاشام در وی یاران دا
گا دس نه گردن ژرژ ضرامان	گا گردن نه دس نازک اندامان
گا هی لب و لبشای شیرین رازان	گا هی روبروی سیلی اندازان
طیف نم چون طایف جوانی تویی	هستم بینا رستم و کوبی
و عبا و دایم سمانه چشم	مهر روی نادانی او بزم و اوجم
او ذوق و او بزم گشت دا و سدا	فلک اذن سنگ قاین و ستمدا
هر پاره پریم صد پاره کرد	یتیم دی طرزه و صد پاره کرد
اول قاروره سکت نه بیم	معدومی عان بلا و در بیم
غفلت سر مایه هزار خجسته	هستار بره سستی غفلتن

نکا دست صحیح هم ستیزه کرد

چون من شیشه تو چ ریزه ریزه کرد

ای دلی
ای نانی

وَلَدَةٌ

۱۲۷

سختی طرزی س قیا بیامی	های نانی نانی مطرب مقامی
ماند تا ابد و جیبیا مانو	تا دماخ نی بزمن نشه ساندو
ریشته دیر غنیمت بودم همدا	شنوش نمودم دانی دلته همدا
لذتی برو به دیدار کشر	بل دلته چیز سال انتظار کشر

وَلَدَةٌ

۱۲۸

دستت درازن بی زمان کرد	فکک شمشاد کت چکر کرد
محمود ولایت قسم کمری	چپش سبوی زام نه دل ندی
بی تو گو شده ای راز شکر و کشر	بی تو دیدنی شتم دیدار کشر
بازم بادش بودی برو بودم	ملام بادس بوی طانه شوم
کافین طوفان رای آسانه کشر	بی فینگی دل هر آسانه کشر

وَلَدَةٌ

۱۲۹

من بهیل تو لادی بوغان	نادری نه دل ماور و نه دل
دشاه شیوه بالای برزتو	دو دیده مخور شیرین طرز تو
نه صدونی و عباد اهل تقوی و دوع	نه شیخ نه ملان نه قاضی روی شرح
سککن آینه صیمن پره گل	بینن داخ توش نه بونه تو چ دل
بینالی دیدم غطر کمر تنگ	دیر طانه رقیب دل سنگ
بی گرمی بازار عشق دل داران	آری و امین طانه بدکاران
زولانه و زنجیر ققه و سرداران	نصیب هر کس مبتلای یاران

این کلمات در کتب قدیمه و کتب معتبره در کتب معتبره در کتب معتبره

وله

در مرثیه خاتون عنبر

+

محرّم آ، و محرم شمی صبر دست
 من نه کر بلا سی رای ماتم دا
 من زیاد زیاد جسم بقبر کرده
 داخوم سر صبه کد کاشتم کج بود
 بی بدر فانی دی بدر باقی
 برگ ورد باغ معدوم بود او برد
 در نه کی کی دی دمار گل ریز بود
 جفت آرزو کرد چه کرد طاقی او برد
 فرصتش آورد هوا می دی برد
 کام صفا مندن پی زندگانی
 بود شیرینی یک دو نوا ده
 او تونو واید لا دو نوا ده
 قوی درون دغانیشو تریش
 دل و هبتیه حسرت کوشن
 چون هلال شیوه ابروی تو پیش
 شوزلف و دروسته موزو و یاد
 شیرین آزار بنیانی چشم

شورای عاشورا دین بزمن بست
 او ضربیک نه چو شام عید ا
 او بزید برگ و اسیر برده
 روح حسین آسا فرزا که رو بود
 بازارک دادنه ما ملین ساقی
 اسال نو دمار چون خزان زرد
 مشو طالع من غلاف انجیر بود
 دل و کچی ز می چه کرد با زین
 بوی عنبر نتوی دهنم دور کرد
 نی چی و بی بزم یاران گیب نی
 چون مذاق طالع صبر گردین لاده
 دوریه و لاولاوتوم یا ونوتمه و یک یک جاری تا د فومه و
 دوریت دیارک سپند حبش
 هر چی بوینوشیوه تو پیش
 هر ای نوبو عالم پیشون
 نه شور حتم نه رود دل شام
 شمش دور گش و نوشته چشم

در دیوانی چه دانستم هوزاوه

سهر خنده که

در دیوانی چه دانستم هوزاوه

سهر خنده که

او اردوز

ادامارونویرطرزہ کی بالات
 سوچوم حسرت درد جیانت
 دگرکت دیدم نام نہ گذر دا
 مطرب تعامی دردم ناچارن

ایدیدہ سنت اوغال آلت
 کک چون بلیتہ یاد تینایت
 مینش رای لای قوم آرونہ فردا
 ساقیا جامی دوس انتظارن

قوله

۳۹

۱۳۱

من پیم زانا تو پرستی
 دوی کورہ دوستی شود توندا
 ایہ دیدہ کم اید دیا رین
 آشوی دگرم یاران کی تی
 بوی بی وفایت چون بود زنا
 شرط بوی تاوی درد دلہ سنگہ و
 ہنی پیا نی رنگ و خزان در
 دیدہ کورہ بجر بالای بی نوشت
 بہر بی دوی دل سو دانی پشو
 بہر شوی نالہ شو سوز و زاری
 چم نم ندو تو ز صبرم چون بلان
 دایم ہوای بار پر مینتت بد
 بلیت برزان بگرہ پریم
 من دیل دیل گیسو اردو

درون بہر بادہ موت کیستی
 بردت دان و تال وفا میخوندا
 ارچوت کم بو وفا دارین
 و بار خاطر نازک مزانی
 مدونہ دماغ بچن تقد خان
 سر نینون وی سرای سنگہ و
 پای آس نہ کت بکیرد نوزد
 نوزینو سرتہ گرد کہ کوشت
 نرسو صنفہ لای سوزہ بی شو
 سگ آسانت نودش بریہ ار
 ارزان کرو باد دوا پی یاران
 نوبتی کسی جی مینتت بد
 ہر بواجی آخ بی دا خدا رویم
 ہر درد بو بدوم و سر درد و

دوورست مہ سو

و دوش بو

چند داخ شین سخا که بیچ بد داخ

تا یزدون سخا که چون دل برد

۲۵

غزل

۱۳۲

بور هر درد درون فغان لحنه

هوای رستان ضحان بطالین

صبر یو که گوش بوش آزادی

باز طاف صاف نشا و گه شادی

گوشه کلاه نه با شیت دل

یکدم داوشی دسته و شتی گل

مدونه دماخ پر پرداخ ذوق

دوشنوی شنیدی تایی چو ترق

یا نشا آسای نانه گنارک

نشانه نورد زواده و مارن

یه رشته حیات سرفغانه توبو

یانی آکزیم یه نانه توبو

ای دله پی من یوناوه رسن

ای اسرین گرم تا و تاوه رسن

ای گرمی بو بستی آشتیت

بین ای وفا و ای استغنا تیت

صبر بد بختی دیم با درم نین

تاقین یاران یا غاوم نین

دوشنوی پاریز خیال بی یار

رضای و خنی مفضل مداوش

چینش دل آمان آمان پشه ا

اسرین جبرکش دان و سر پشه ا

ای جسم سی نامر و صفت طول کرد

اودله وینه پره گل بی کرد

ان ن پی پردا گین و دل سپرد

اوس استغنا وین و هم ماورد

ای التفاته وای وفا وسیله

ایسه بو ای تا ورس چون وسیله

گوشس درو بشنو امجا ربانه

ای دله نازک خسته زمانه

۲۰

غزل

۱۳۳

دروا و تایی نیی آشتی

بینه کارخانه استای بعدنی

بوی

تایه تک ادرسته

دشمنی بی سگر

که نغمه داوش ووش دوش دوشی
دهنی گول

لش

دهن

سفيد تر نه جرگ ميست گازه کم	نارک تر نه زجاي سينه زه کم
چون لوکت مجنون بدوش وکول	بگيلو شووت پاي ساراي چول
بارجا بوگشت درد ندامت ده	بو قامت و سنگ پز زامته ده
شوي بناست نه سردياران	ش دوش چون بيداخ به نزاران

۱۳۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱۳۴

نه تن يا دکه او سين گرون	خيلون هرگرت رفيش گرون
بلام في حسرت دوي چساي دا	گامم کفتن و نسايي دا

۷۰

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۱۳۵

فيم محرم مابين يا ران	ماچان و مارن سوزن ياران
گين و بي طقت يونون اردو	نظا هر اهوای کا آيزن دارو
آينه خيال اودل پسندن	ايلايخچ املای کي ينج بندن
زحمت و خيال او آيزن بدر	ارنه گبان سچ بوپت آيزن بدر
چون يادک پرش بنا نه عرض کرد	ديم تن سفته که حسته زام خطر
دل درک هرکيد و دس فانه	اش کرده بي شوشر نانه
دلش کرده بي دود و هو رقوم	دروش دهن کجک معدوم
ارتصيع بنو و جانفداي تو	گوش در سوادش بوانون پرتو
و نام در مان زمان مشکل	به نوای عیسی استغای گل
بعد و دیدش ی نو نامان	هر اید شنون و ناری آمان
ناستش هوای نو و آران پسیم	تاشی و مار کله کته و دیم

ما میده ی
نه نه بو کبان

ص

۴

نسیم شنوی برنا نه سردن
 بلبسم نانه دل او کارین
 پشمرده گردن و نار استیم
 و کیفیت دماغ دوری توانانی
 گلان بلبسان ملاوانانی
 محروم بوی گل روی آیتربان
 رحمت بی جناب بود دوری تو
 آخ بی سیکاه نسیم خشن
 ریچی آیر چو تو کلینمی

ستادم هوناودله پروردن
 غنچه شکتم زام کارین
 و اسکال سکوم بای طله استیم
 تا و اچی صزمان خم و کونانی
 خصوص چون خبر میاوانانی
 من دیم بوینون خاطر زینان
 یکب نوز صحت حرت و کونکو
 کوره آرزو جوش سخشن
 آخرنکی ایچ داخ نه دلینمی

۱۳۴

بیت

۱۳۶

چه کام زمانت شکاریت کردن
 رد کردن اولای دوس برده
 دبی من تشریف او حضور بردی
 به نامانی دیم ضحالت بارم
 تو دلنگد بی رنگه ساسی سرزدنگ
 دل و زیارت مزارت اما
 زوان پی تاریخ پر به عاوه

فلک کام تیر بی مدت نه درون
 چون بیدن زام دس تو کرده
 آیز تو هر چینه بیمی کردی
 من متیالی تو عدو آزارم
 آیی بی وفا دیم من حیرت درنگ
 اچی بسته ختم رکولش نفا
 درون دسوزش آیر ناره

به آیین بهر دوزخ آرازی

ویر رحمت ابدی شاد بی

دوم
نال برنال

قوله

۱۳۷

یانی های چون سنگ قله قرزله	بال بدائل بدن مایو بواله
مواورد واری	مواورد ای دله صغان پیشدا

قوله

۱۰

۱۳۸

درمان درون بقراره کم	تکین دله پر به غاره کم
پیای نه روی دو دیدم ساوا	نامرک کی ست لای من باوا
کرزه دوری تو اظها کرده بی	درونت دکل جوش آورد بی
کلن توه تمام دله پرتو نم	دیونا توه درد کوره درونم
دک بی بلای پیش کمری پسیم	نمازی لادی رحمت بون پی کم
یک بکر کرزه تو تمام کردن	من فوکم زو غا و سحر انم وردن

قوله

۷۹

۱۳۹

شاید که...

آز ارم به و عم بیزارم کردن
 جبهه نیت روزم آوردن
 نه چشم نه دیدن آرزو بیگرد
 شیرینی افطرا ره لگام تالین
 نوای سر جاش نامه گوگوشم
 ضایعیم هر سینه به حد برین

رویه رمضان به بالیم بردن
 بسج عظام به بسج روزش نتردن
 نه گوش به صدای یاران نامفرد
 جام نه جانت دکان ضالین
 چنی الوداش هر کجود شم
 نیم ابروم عجیب نین

قوله

۷۷

۱۴۰

دیش نمویو آریز ضمنت

دیارن لیسین جام صینت

مهر ک...

در بعضی نسخ...

طام دورشین ریزه رازکت	تا بن کام دل مینت گازه کت
آیزوی چون تو نمکوم ووس	بدبختی بین و یا نم هر س
اریوشن کم بو پروانه دارو	درنه شم هزار پروانه دارو

قولنامه

۷۸ ۱۴۱

تاریخ و نجات حضرت شیخ عبدالرحمن بن شیخ عثمان قدس سره	
ساقی دست صرخ بهم نکاردا	تای تانته دورشین دستن وودار
سر وقت هستی چه دس وردن	تدارک خیر آرد و خسر دمن
تا من برآ قبض و حوالم	دیرن کرم کر بدر سپلم
تا بخت وازون ویک پمانه	خالی بو جمیع گوشه میخانه
دینانه گجاده تاریکه توشی	جلا دروشینش به لاجه خوشی
نکا شوله خورص فریدا فردا	وسر برن و هر دوشه وودا
کتک تاریکی اولای تریکی	آلم چنی نور کرد ما شریکی
دنیا تی مویارد عیسی و شیرین	صحب دین دیدن بل و صواب دین
او شوله دین نیل آدرده	اولای پرده وه تشریف برده
دل پی تاریخ دست و دم درده	آی وای دنی دینش تاریکه درده

۷۸ قطعا این شردار

وصلی الله علی سیدنا محمد و علی آله و صحبه و سلم بحمد الله تاریخ لیلته جمعیه مدینه و کیم
شهر ربیع الاول ۱۳۲۱ کتبت این مختصر از دیوان مرحوم عمده دستا داد عارف

اسرار معنوی مولانا سید عبدالرحیم المعدوم الشریف بولکوندی قدس سره
بنحاه فقیهنا چیزی با شمس عینی نه اتام پذیرفت و انچه

مَوْلَى عَلِيٍّ

- ۷ -

۱۴۲

پایانه زوفا و نوشون چون کمی	نویای نانه دل دینه صدای نی
رحمت بوی بی بی می یه کواد	کواد پاره جگرک سیننه پُره تاو
گرچی کوزه بزوم ایچش کم نین	ایرک ننه بن چه لام جسم بین
چیه چیه حاجی دی کباب تن	نصه بیه کیشان جیب شترطه

وَللهِ اَيْضًا

۸

۱۴۳

بزرگوارده حرد	خیز خانه کیم بودد بینه لانا	بن نه سردم نه دل حینه لاده
	دلگه کته سرتل شایم ریزاده	دیشونه مینت تم ایگنیز لاده
	مزرعه مستیم شلته بوره	جوی چیه شوقم سبج کوزه
	باشنور در ری دینه کتیزن	ت: دخت سخت کما، بیزن

وَللهِ اَيْضًا

۱۵

۱۴۴

	تشریفه دهنر با درولان	موسی سرائل شیرین کلدان
	دشبان امرز طیران دستان	نه شونور بر کار نه بو بر دوزن
	پسچ مان چون سیل زمان کای	شتان چه سیر دین من جاری
خ تونه کسسته نرای در دویل	من نه حکایت کوزیز بله مریس	تونه کسیر کزشت نرای در دویل
محمد	بورلزلنه و جسم بدین دبار	ساکه بی دنیا بنیشین و شاد
	بوی نی چیشش نانه ژیر سردا	تعلک دیوان نه ترک گذردا

وَللهِ اَيْضًا

۲۸

۱۴۵

خ تونه کسسته نرای در دویل	نامت بی ضری دانا نه یادا	دیم نونام نونول سدا
---------------------------	--------------------------	---------------------

امرت دیگرن فرودت فاصن
بلام چه رودت بوشم رم کرد
هر لایه نزلون کنیزگی ن تو
بیرین رایتیم خاضه سر کام
اگر چه دیم بدل لود لود کی

بیشد، یعنی، امانت پس
اگه ایم بنی چند رود درن
نیمم دهم بیدر ۵۰ نون
بله دلفه به بی ظلمن کردیم
بیم اهرن - بهر خه رنگ

وَلَهَا اَيْصًا ۱۴۶

دلینه سیتت بجم بی نه سردا
شرطیوم بنی چه بی شرطی تو
کنفقی اورا بی حق پرستی
پیری صلحه سان خم پنم دردن
سر جهت لدلی امانتن
منقی تنخالی من دی توانی
بر همه کنه دیت فرودتیا تاک
بوضف فراق خاطر پر خاران
ارصه تعصیم چه صد لود درن
تو بوبر چه چه پر اضا نه

چند کار آردت کسوت اوردی فرودا
روسیای تو به صد فرود انبونا
تالی د بهتای هستی تالی هستی
په درگای عدم آ ماده کردن
نشر سیانه هی انتن
دی چند فرود ه بود وصله نه
بش عشق عشق دل پاکانت که
بودی دهای کیتیرین درن
دخترم چه رودی دیم سیاترن
من روزردی دیم کانه کانه

وَلَهَا اَيْصًا ۱۴۷

دل مینه دیگر روی تو تا دین
دی من په صفایه کانه مادم

سار اسن کزنش دکت نیاند
کرخ په لوسران مادم دکترم

برخیال مندن نمودی درود را

۸۶ **وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** ۱۴۸

۴	فراغم سرع سهند پر درده	با خزان دلخ دور کمر برده
	حفظ نامه های با لار نهان	دست لادر لکان بر رتوان
	دیت شنور غیرت در کم خفرا	دکله کته سرشخ زندگیم ریزا
	خاص به در گهای ضم به دست کف	در کتیمان به هر حیت به ره

۹۵ **وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** ۱۴۹

۴	گوشه آتشفشان زله پر بشیر	بزلیکته درغان کهر ورد بشیر
	دری مار دنا دود نه فرقم بود	برای کلر مان خویا بالم کرد
	پیچ مد چنر زلمان کاری	نن پای آم من نر سگاری
	فلک که بر شو به ضم جبه شنت	چشم کرد که بسم دباوه شنت
	در چون مغز در کس تیر بشیر	چون فرصت با زبان پیش ریشیر
	سایش سوزنم در در تو کرده	مگر می سیران چند دخت دیده
	در فرصت باز به فلک و نه دیش	تولدت به در مبنون چشم

۹۶ **وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** ۱۵۰

۴	توپد نقره رد کل ابحران دبر	جمی بسکته زودی عطف سر
	حاشا خورگنم ایچ نهانکه به	سرم دکو طاس دنج نیوه
	که کم ایسم خینا در کاشنت	له در پلو سکه چا دشور کتبت
	لان و له نوچه جبه زفاله	از کما دست بر صوبه

نن پای نام من نر ای سگاری
مجموعه
پیش ده سستش نه که بود

۱۵۱

و لَعْنَةُ

۹۷

زردی رنگ و لگ در لادن

شال در لادن

بیزی داری سر کوس ران

تمن کرده لول بدن باران

په سمت زناد زرده یار لادن

برای سیاهال دینه باران

فصل سیه سیه میر کشا ران

نظر زنگی ز سکر و لادن

گرمی بزم نزم سر بول ران

هو هو بو بو تمیست باران

به خوف به لولی رای زناد و

چه خیزن نامرد مر سخا و

جولی در سختی به در بار ل

شود لای او شوخ همین پره گل

دیارین سمدوم کونگ هم و پیل

دیو و فرقه ز لیدن جنس

دلچه لوفیتر سفته تن کواد

پرسو عالم ایش در جواد

وسزای در سر دیر لودوده

آنا در مددوش بو کوده

او تم بولید هم او سر در ای در

تا اوسیه برده اوب و گرد

۱۵۲

و لَعْنَةُ

۹۸

شیخ خاص خیال نیتجه پاکان

نیتجه پاکان

درمان زلزلان خطلان شزلان

فرض سبشر حال خاطر ضلکان

کیکن به خیال خال خال خال

سمدوم کتا به گن ترسان

کلیه بلیش نه عالم بزین

گرنه کون دل صد نر لدر طرین

اسبا فرست آهله کردن

تو به چیش کتا ن ریاست

دی دله پانه ز خالیده

دی رنده نفس به حالیده

کون دست

کوره دروست و جوش آوردن
پی کی ای بسته دست و نه
دل پریش دیش درد و بیم

دو گل چه گوشته با زار دیدن
زانه که معدوم هم سکا و نه
بوفصکم که حسن های حسن

۱۵۳

و زلفها

۱۰۳

لوا می بینائی دیده دروشان
ضم غصت منبت بنه سوز
ارگفت او مکتوبین جهالت
نایدالی تون دور بی سفران
میدان نه دیده سپه تارن
تا فلک سودای تی تو شراره
تاثیر بیدلخ تو ما ، در
دلیران شیران آمان بوفان
ایسه عام کردن گریه لیری
دما رنو گلان سر سنجاک بر کرد
دلعه غارینن جنت کشارن
بوجال نال کیکت خوش در
صلح جیرانان تر نه که بیژن
تاریک بی شوگا رشونزه درن
سیریا لونه درون پر خارن

آسان کرد چه لام صلیبت
هر کام بود چه صفائیش آورد
در عنود دل دامنه خیالت
سفر بی لشکر لشکر بی سفرن
شولنه تاس کلده و تونه پورده
داود فرج تازه کرده ده
گوشه بیشه تی فرج لشکر
شیران و نه شیر بیدلخ نهان
شیر بید افغان نهان شیر بی
چه بد کنجی من تو دور خاک بر
دشکته پای هر دو گل دیان
گلش دی دوزخ هر دو گل بگردن
امظار آد صنیع تون له
سیریا تانی بدر حشران
کینار شته زلف شیرین کشارن

x صفت

داودی رواج پیدا کرده

صحیح

x نزار کفر

م و

عشق جیرانان تر نه که بیژن

ایضا و صف صنیع تون

صحیح

پیروزه خاندان روی صفت صمیم
 اید و ضمه تیغ بر آن به تیغ
 عمله پیوسته بر لبه دل تنگ
 مشهور گریبان کاشتر و دیگر بود
 و بر نایدیت باخ کرد چرخ
 سر چو بگوش سزای سخته دا
 بی و نایدیت آروی قیامت
 گریبان و حال دل لیسوخ ، دا
 شین است لودن شکر ز بهشت
 بهشت شایین بگیش سپه
 عروان پر داخ تشریف آورد
 آبی روم تریاده روم نزیاده
 با سوز هر دعا کس کردن
 تو شکر بی دین خدا و سپه

کوه پر اگر گریبان نازلان صمیم
 او با جهان پنج مودا هر دم تیغ
 سیال فتم سر کوان دل تنگ
 بیخ دیارین کت نه دیر بود
 پرالی چند خمت سر بر ایدوخ
 دل گریبان نه سر و خته دا
 آفر گریبان سیلر کرد بهشت
 دل گریبان دل لیسوخ ، دا
 سرگ بی ولادت عجب کی اثرت
 دنیا شینش بندیش سپه
 نازلان پر داخ تو تشریف بر
 در دیش وی روی من هم بود گری
 تا کی چنر شین رو او سر بود
 ارا می محروم نیت هم کس

دره رود

فصل

۱۰۵

۱۵۴

بلام چه حجت و تقریر من
 بجهان دلدن رلد سهدل

در صده ناست نقش تو ضمیر من
 المبت نیه مژه نازلان

دراخی نمدهم نوشته ۱۰۶

۱۵۵

بر سار به ولعه مستقیم است
 زلمت

دل و دوس بود

ز قامت با دس و دس موسی
 با دس خیالت خیال خال بو
 دس و طهارت و سوز نازک نوکادن
 به به با مدرک با مفرودن مشق
 گردین بو خیال نازک کرده
 هر یک و طهارت ریاضه با سوره
 منزله با همه ناب حقیقی چشمتن
 خالی به با همه نازک خیالت
 یعنی نه خالی سوزد این به شوق
 ز یاد همه که دیش رسیده حاتم
 با دل در دیده بی رانی بی
 اشارت و یوسف ایات خانا
 فرود می سخنون سلامه کردن
 دلته و چویند خانا دل زمین
 انکار با بکار صاکی کرده
 به نمود همه فکر خیال صفتین
 دلهره من جاست قاضی اما جاست
 ای دلته نفس شفاف تر لیل
 یا به گنئی من کرم اول تر

دس قامت نظره کرده عجب بو
 دس قامت پذیرفت نظر باطل به
 سر نایه عبرت به و آنگاه
 نازک خیال در دریا عشق
 به بار لبان اندر درده فنا
 به زردن فالت بهم مدنی
 نه در دگره پرشم به ناکام شدن
 به تدرج منن و نسیخته خیالت
 با همه کشر نام با همه منشر به شوق
 محمد می بسدم بودی جانان
 صاحب ترکه نادی ثانی بی
 به خیال صفتین به سچ منماتا
 ایات ترکه تدرج بود این
 فرمونه شفیق درون مائین
 ایات بنا کف پر درده
 به دهم به لایف حال نایبین
 دکره درون صفت مبر است
 صفت و تم سر نوزک خیال
 رحمت به آردان هر فردا تر

نه اندو در ۱۳۰۹

بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم

ضالی بی

ترانی

صبح یوسف سازانی

دایم ده ندر

۴

۴

بر تو نه وطن دلنا و تو آنا
 نه فضا فراق و صد زلزله درد
 به درده زانرا دل توست بیزا
 طاعت به دهن صبر سختی زانا
 نه زلفت فراق خاطر ناشکی
 من شوی نام جانش آورده بود
 یا، استه به سیر دیم نفس
 صیقلیت ز صفت کفایت بود
 یا چیز تو در لوبت دول نزهت
 یا ترده به دل دیوانه دلگیر
 تو بوی صبر من زود دردم
 چون دلچه بر سر آینه حقیقی
 سخف در صبری مستی نه با تو
 یاران و یرون از غمزدی کی
 س در تار و کمانه سینه نپسند
 بشیر که لاله دلان کج سردا
 هیر بوی کمی اوه که کوشه چشم
 در است کرد جور در ک در داله
 دلچه که زردی دینه صبر منگر

تم هنی هنی او کیم بو مانا
 ای لاله نه گنج خاطر بر ماورد
 هر صیم به یکسیر و چند اریزا
 گنگ یک جینی برین ریزا و دلان
 دی صبر است یکتا است گردن زلزله
 گنگ است سید که کوه بود
 نسیم گرد پست بود به کس
 کفایت و غار شرم است بود
 بشه ضد کفایت و در بونور حرکت
 صبر تر ز لاله ز کوه بود تقصیر
 دیمت با دارم و دست دردم
 ما ش خاطر صبره تحقیقی
 ای دانه بدلت پش است
 ایسه و مارک است شامی
 زلزله که چشم دل بیدار است
 گوشه طوق صبرین باور و بردا
 گوشه صبر لوجام عام لوله
 نازدا چه بندش غمگین است
 چه دل ز کوه تقصیر صد و قنانه
 ای لاله

شش

۴۴

ای لاله

پیدا کرده سعی بشوی غوص کن	ای دلجوی ناسفت بسنده کن
تا بود نیت بجز که دل پاران	برست او صحرای پر حاکان
بانه نادر و گل است نه که تو	بلا خانه چم دیوانه که تو
لریز بود جاری با شیر چشید	گمش عجز کرد خیلت تیشد
دی در فرد کرد نه عالم اظهار	تعریف نضت فادور بجران بار
چون سگار دلبهر نزارم کرده	خار و خان طاق قهر لهر درده
نار دانه در هر برق در صدمه در	درستی دلمت قضا و طیر
دی گشت جولد رفته لاله در	بدیه بولور دی جنب لره
چون پای چینی است که گزینش نزد؟	دست چینی گزینش در سر کرد سرد؟
دیم تجلد رضوانی هر -	عیبوری مشرق حقیقی صبر
دس عبت عورت بر رضایه	انصاف دس برزنه بیایه
بختش بی مشرق به بر رضی	به برین عمره فخر بر پسن
۶۸	سعد می جوار بر رضی را به منزل دد پر خیطه فرد بود غیر نیست

۱۲۱ **ایضا مولود**

۲۵۹

گرد نقره بین چون خنک من	دلر نایارن برین صبی زامن
دک لیده ویت بو چرت قلمه	گرد که چشک کرد آنا ریز
دولر شکر صبح آرمیت	سنگ بر بوش شیرین برایت
ایسه بارستن لهنور که درد	لوان چینی کوچ خاک که با مفرد
به روی ریائی نشسته	تو چشیر مگری کم بوش کم نام

خامست

سپنی ارواح یا دو دیارا

بآن بود سنگ منته هر دو است

۱۵۷

۱۱۲

و لفظ

اشودیان دردم کارین
آوازه مینت درون طبره
بیشتر چه برش کم فامی صفا
سایه چو منیر بر در دورنگ
گفت بدنه در نیت نیت

همداد چه زانم چون کسل جابن
چون چه حکمت چه کفایتان بین
در زرد مقام مداف صفا
مطرب نیت نام نه در دورنگ
دینه بارید چه بزم آرای کی

کیست آس در در سمطور
چو چنگ نر چنگ نیت در قره
دیت بقیقت نیت بکر صفا
گفت بدنه در نیت نیت
بیاوردن بر زانم بکر سواد
جوش درون نام نر در دردم
نیز به جز مینت با جز

دلف دلف دیکت در در حضور
در زردستان بولدم محب
ساقه ب زخم در در دورنگ
ایچ بولچه که قد خدا ساری
نبتن کتیز نازک اندر
پوش در در نیت نیت در دردم
سپنی رو سبب الله کسب

۱۵۸

۱۱۳

و لفظ

اکت نیچ چه مجربت بو
در قیاس چون بحر تو بو
گین قلب یادین به با جز
ایم نه در در در در در در

نر در در در در در در در
در در در در در در در در
بویانید قد حیش صفا
در در در در در در در در

کتاب

کامین سعدن شاد و عطر سکر امن زد جولدم در
 ۱۵۹ **بدر بینه دمی نوشته** ۱۱۴

نش نه ناوک گهای نازارک
 دغط مشهور حال زان درک
 نتیجه قیاس قضیه قضای تو
 بزیکه ناسور درخته من
 سکره لول گچ بن سان سرد
 کم بن بوزدت نصیحتی کرد

غیا کزین تر

سبزه تار ریشیه گیله دل بسته
 کلاف و کوز مهر رفته نزد
 دزدت گنجی و میتان جسم
 تار فائده دل کلخته سر بو
 پی گرمی کوز بس سردت
 صیفن پر تو دست که ناسی کرد
 غزل « عشقین پیوستیم باکی دن » در جولدم لیس غزل سه بر بیهج و پنج

ده مرد

بهر مهر

۱۶۰ **ایضا سده می** ۱۱۶

گره کار چرخن چرخس چرخ
 ۱۶۱ **وله** ۱۱۷

ز رنگه سر پاره بر بود چرخ
 ۱۶۲ **وله** ۱۲۲

دل سفین پره جرم گم کردن دلخ
 ۱۲۲

مانگ دل منگی باده خوار
صدای چنگ و ناله زمانه درم
ز ایران دود کردی نمن زین
ستان جام مناسبت
نه زیر پرده آردا چو لردن
برج رود بر صبح مکنم چشم
پالست پر که صحرای چون خارا
بماند هلال ابروی ضمیمه است

صدای های هلال روز و روز
کوه ترا در سجده صوفیان کرم
زنگین سوره در روز ان و لردن
سختی نه در این در کانه بستن
باردین مانگم لانه دین
یکسایه بر روز گران و هم
ساقی ساجدین بر سزگار
توبیو پیاده است در دیت

بریزه و دم می خور لردن دا
من و دانه پاک پرمی فروش
و صد لردن سربارین لودر
کیهان مایه پوچ کیهان کعبه برین

کجا دروناز و یارانه دا
میرد و صوفی حضرت ریاضت
هر کس صبی در این نه
بزاین کیهان را که کم کردین

۱۲۵ **وَلَعَلَّ**

۱۹۳

نه مکتب خانه در نه است
بنیم کخاش تسلیم طغر قضا دا
راست لایه تیر تیر بیه نقه بر
المبت با سر سخت یا به سختی

باوسای شیرین شوخ دیت
دیش مکتبی قدر سزادا
سزاد که شرش مکرش تفریر
توی تعلیش نه را جختنی

۱۲۷ **وَلَعَلَّ**

۱۹۴

مانام کرداد تو دلان توی
تاد لدر

فالو چه تیر در روزان توی

نه تا دای پست دی دمود ای پست
 گنج بدی نه گنج دریا بی پست
 با صدام و حق شادتم آورد
 خالوم سوچ گنج دریا پست کرد
 چه کناره ده سعی کردت بد
 هر بل و پیش او آوردت بد
 پی پیش خالو که درون چه برون
 حسین اجزای تن لیکه که پر میر
 آهیتن دهنه ریزه سجون دا
 حیفن آد بردش دونه ای توندن

۱۳۱

وَلَعَلَّاهُ

۱۳۵

تا پر نه ریشه هر کم بین گم
 الماس ناوک بودای هر کم
 کت کت میکوزو خاد صد
 نه جا پیکان زهر آلودی فرنگ
 لا حول نه روی زام ختم روانه
 حکیم مویزه نسیم همانه
 زخم ضد گن و مرگ نژادان
 چاں زده دس پری سران
 کفتن او دیون سار کت پست
 سر نیام دیش من چن پست

وَلَعَلَّاهُ

۱۳۶

ضلیون گیس فقیر کردن
 نه تن یار که او تیر من برن
 گما تم کفتن و دنیا مبه
 بام نی حسرت دوی جیبه

۱۳۴

وَلَعَلَّاهُ

۱۳۷

اید دای پست ز او جاشی بغیر
 دیدة سرتارک دبه دل کجا
 او بچون نزل اید بچون نزل
 او وظیفه کنر اید لطیفه دل
 اید عطی با عی و لا قین
 او عا ش بن اید عا ش با عی

۱۳۶

وَلَعَلَّاهُ

۱۳۸

نه سرده درون آهر در افا
 با رضی چون فرج قافله طعم
 کتکت خیز بر سر ریزا در افا
 دلعه در آن ما ای ساقی
 نزه نام جسم یاران لذت
 مازه اولت بر شو چه دستم
 بکلم با نون بی صمیمی

۱۳۹

آرزوی آرزویم سر در افا
 ضم نه سر جوی برن عطار ای چشم
 طاقت بجز درون چه سختی زدا
 هر دو در این نیم نفس باقی
 بپر کلاه در دو سر عزیز
 فریاد رسم که سخی گشت
 ایام که در جام و لب بگفتی

۱۴۹

طاس کلمه سر پر نه دلوس
 خیالم شغل شرح صفات
 شوق مدد چون شم نه فانوس
 کردن دسر نه دهنه شمر
 نوا قرص نوا اخلاصم کل بود
 بود باعث طغیان دهر
 ساقی دی جامی در دم کای
 بل دمی کم بود نام نه آلم

۱۴۰

طاق خانقاهی دل پر زین
 فکر م نه تهنید نفی و آبان
 عکس سجدای شعله روی دوس
 طورت شعله جذبه حقیقت
 آفاص عقیده احوال مکرول بود
 دو بینی رای اس در مدد
 یک زبمی مایه رسکسین
 دمی فوی که صنیعی نام

۱۷۰

کمتو تفسیرت نی وصفاتی
 هر که شعلی مویرد سپید
 هر اخصم

هفته خزینه سجدای ذاتی
 موج مدد ظهور نور حق تیدا

۴	بر مضماع عضدی اثبات کنین	بر عضیم بسین رابطه کنین
	تا می بدن مغز و رگ و پوس	لیثان بر زمین زائنه یا پس
	و جدم یک سرفالی صغیرین	تندیا عکس یا رتبه انه سیرن
	هستی و نسیح و بله تو فرین	نیچی ار طریزی با نا و لیکرن
	لیدر تا جم بو پیش روی تو شم	نا نه صر نیت بیونه گو شم
	تا اثرش چون سیم تا و نوره	و اصل مطلب با و نوره

۱۴۱

۱۷۱

۴	سیم قلب نوب جوش کوزی	نه پخته پاکت و اخلا صر کردن
	من غالب سبک عر فان	دزافا دمالان رنگه که خدایا
	قا سم قایم و عصار فیض	دل پر تو بن تا به غنظین
	بر صردوی پدوم ست لغاین	ارید آله رفه قضای
	ضرقه تن صباب مبلر باین	دهو نه دینه بصیرت آرن
	گر پی نارو صه نه درون فتران	بلینه کوزه ابراهیم سیران
	لونه پیشه دستیم سوخته ریش	سگریه چون شم شوا پنجه صفت
	دغم مسدوم و لقه منت من	ساقه التجام دشتیه و جان
	پیمان جوی می دستک مد روح	تا رنگه کفر بجز خدج
	سیم دره بهجت حیرت لوه	حسن خاتم لدا شیر کرد

۱۴۲

۱۷۲

۴	آرزو فرقت دل کردن در	سر کردن چشم منو چو عوی بر
---	----------------------	---------------------------

کشته در جودم طرفانی کردن
 فشر مدونه گنج سوج فقادا
 زنگیم بی مرگ مانه ندرک
 دروازه فرج یکبار رسد
 با م دستر تفره حوزی با جا
 نصیب بی نصیب چه بهره شوق
 بیم تاقی بین آب حوزی چه کون
 بی مانه حوزین بیوی برده

۱۷۳

تخته پانه روح دعدم برکن
 لقه کیشیم بی لاد پولا دا
 اسید حیات فطمن و بیگ
 ماتم دوش داخ همیشه نوبن
 نمر زرای لان یا خواد لوانا
 خفت بزمن شعر بی زوق
 منقی حرم لره کزه تون
 چون لا خالی محم کرده

۱۴۳

سر بود ای سلم حکاکه که عشق
 ظهورت کردن نه مغز و پیه
 تاسی مضام مملو سیرتون
 سوان تد بیخ نکره شرباک
 کائنات به لایم گرد تصویرتون
 هر بر سمانه چهره که قضا
 در نه تاحیات عاریت زندک
 بوش دخیلم بر ما چه لای تو

۱۷۴

نقش نغین دلدار کردن عشق
 چون فاضله نه عین می در
 بیم عالی بین سوسه دم چه کون
 ار صد تیغ سینه سیم کرد پاک
 در بان ابروت دشت جن لرون
 عکس چه بنیای هم کرده
 لقه بنجینه نصیب نه کن
 فکر م ذکر تون لرون لرون

۱۴۴

لیقت نه کازن عمیق بگر

کردن دتیزاد درد پر خضر
 نقاب

منغه دیدم کجاش نه درد	نقابنه دل صمودش کردن
بین دباغش گرمی با زدم	کردن و طلا میس حسرم
مزانده علم وفا دار مردم	پر کس بوینوم مشتتا سوددم
شبنم نه کلمه یک رکتی اول	فانگ نم دلعه برت صبر دل
سربازی بی درس نه صفتمن	پایدله عمر فاضله ذاتممن
لاسه ره نه دن سنی	صرف رای بارن تا کین برنج
ترکیب	قطره نه شجر

ناسره ملتبم و فاصلص کردو	پیم دره نالچ قلع تن برو
دافرد مبلن ضرته پوشان بود	رواج بازار صدهاوشان بود
۱۷۵	۱۷۵

نالم الفراق یعقوبی بساین	بلیه درون نه سینم خیزان
گرتن کرده رای اشنا نه	تربیه سحران بسکه دتینا نه
رله رای لار تو چه بایلم برت	تم و ضم با نه دل تا یک کون
هر ضمن سود بان حسنه ا	پل کوهن کلنج کجسه تمدا
صحن مصحبت عزا و ماتم	صحن رفیقم صحن سهدم
سایه بر پیش آینه و آهنانوا	ضم زورش گرتن بوشن منازو
پیم تار شته ستمیم کرد پے	پر کربا بکت پایله صبر می
دس خیال بدم پے لادو پلادا	صلحی دو نه بن بست و فادا

۱۴۶	۱۷۶
-----	-----

گر می در دقالت کردن دکاهی

۴

دعوم بی طرد نامسلم بن

اربابه صبر ایچ کزدش حب

نینم ار بارو و روم دا عاب

مینت ار گیلو سردو له نم

بول سفته تن ما دوس باده

نینم کر پرده رجوم به نمی

مینت صم بله بله پشیر کبی نه

خاری

(۱) نازک جرمه و در قاجاری

هر در نه ابرین دشمنی آه سی

بنیر صبر اسی ستاش نین

دو فرس نین چنر نقش با

(۱) نازک و بیسم در سه باری بحکم

مر صبر روی محشر بدینم دچم

مذات بول سه صم بله لفا

بز و صام می رسن بول صی

نه نزل زرد طاهر با نه

۱۴۷

و

۱۷۷

۴

اسکندر شوق کردن فراوش

بود علی حکرم دیش به یادشین

خاک کردن و سر بنزه شایده

ذائقه دش ممی تا نیر مین

روح نه تدارک ادای نزلان

توشه ضرورت راپر خطر ن

چنی دیم سو قات و محشر بز

نویسونه پام خصلته که دیم

روسیای مینس هر گته یاد انم

۱۴۸

و

یا جوج خیال گرتن قلمای برش

چگیز مینت مستط مین

ضمم لا ودان و طبع باد دا وید

حراس قوه جار اش نین

هر گته ذاتم بی خنسیان

کوچ نامدن آضر سفر ن

نصیتم نین دل پیش دشگر کرد

مر کرم نسیل رسمی کرد چشم

در نه نه صبه گت کار انم

۱۷۸

لادنا نره

۹

لا و نامه ده

دست صحنی ملک لا و نامه ده

نه بوتره فراق تا و نامه ده

چون محسنون و بخت با و نامه ده

اگر کرد و سپوش جستم ا

نکته شنه و زام پتروک بستدا

دل لعلت کردن الماسه کرده

ککت کت تر فاش وای مناسه

توز درون جوشش آوردن

لا و برس گروه طوفان بردن

کشتی وجودم ا نه تا طم

با و فتن هستم نه چه کم کرد کم

نالی بدگوشه بزم میزبان

شون و صلفه ش رفان

۱۴۹

۱۷۹

بسته فراق تن کردن و بسم

با کتیر چه بسم نای تحریر تقویم

ضایعیم قوت چه دس اسند

تا پوی و جدم هر روز و زین

بی تینی زانوم کردن و نالی

ساقه شبری مبرون و نالی

حیات دعات هر چه نانه فر

لیم مالوم نین اید سوب یا او

جوشن و جند برس کچی ر بده

ساقه دیش طرزیت ایترا پین

جو جبرعه ممت و فاک کی دا

عزقت کرد گنج کجی بی پسته

ینج بصر عدل و عابه نومی

نای ریشته تا زندگیم کرم کرمی

فد ص بون چه دس نای بی ضایع

بی کی و فاش بی بی من برش و نالی

۱۵۰

۱۸۰

چرخ چه و برس نه روی

موزه پیشنا چونه چه پیکرد

کردن و ششده و شسته روم

و شش سن راکه فتره هم

نقد برش بردن و باز در فریب
باز می چینی پرخ عقصر می کن

۱۵۱ **و** ۱۸۱

<p>پادشاه پانته حیات رسد و الله و هدایت در ابطه میر روشن کردین زهین ادسه بزافه و تاقه من کیم نفس آتاره بیروم چه ترا نفتی داد کی و ناله نوا تا مینای خلک با درد اولرز هر من گرفتار پس دردم دجام مسجون خان فرس و نزد میدان محشر و سرس</p>	<p>هر نه جلای حکمی حقیقت ما و آشنا و کین سر بسته با مین تا خاص نبود دستی دیم چه دم کت و تینا و ظلم جور چغیب سامان سام کردن درد بی رود بوانه ای فرد و حفسره بر نه هر من ضایعیم هر من رنگ زردم بل ساقی یو ناکا چه لولا و می همیشه درد ان کرد پس</p>
---	---

۱۵۲ **و** ۱۸۲

<p>بوی بو پر روزی میوم چه درود گم کردن ناله فرنا و دو محزون میو بیرونه چه چون شستاد سپاس می برشم و تاراج برد بخی ناله فی امجا رد کارن سیدر تار شیه دل با درد اولرز</p>	<p>میوم چه درود تاریک کردی پشون بیدرن حوض درو نم کیلین چه برنا و آرام و طافت چه لام کوچ کرد نامم ذیلین درودن ز ابدارن نذای سنجیت بر معانی شطرنز</p>
--	---

صاحب
کسین

گوشه

گوش دو و نوای دلپذیر کت
بچ صحنی نازد چه دل دابا
یکیر حریف لان بر بن جیلام

۱۸۳

هوش دو و نغمه دش نظیر کت
بل شورد و می بجای زان قتی
دس صرخ چه یکم بدو سرام

۱۵۳

والت

جهن رشک بجم هم نهای همشید
چساده نه گن شرت دل کادان

ضایفیم گرد به بر ابرون
بارد رم نمان نه کمر یک چم

نه تقویم صرخ سنوان تا سحر
نه ابرج بر جهید این در گشت
به حذف بجران موزون چرخ

بلو دست به تاخت اعلم بدن

چمچ مالی بو گوشه نر گو دیر
به کون چه کت جلا رنگ روح

بولاب و سوس سکنه که جواس

بلکم عکس نور دست به صفت
بی نامه و عمل نوزن دش

۱۸۴

رونی بخشه که فرض ما و خورشید
کوره فرقت کوی صبرم نادان

دیدم ماصی هر چه بجه انجیر ورد
به تا در ادار سلطانه که ختم

بی راستی وصل شمارو اختر
عیزت نه فنا که حیات

هر کاتیت زنا لهر سپه ای

گیان دایر بود بی اسل وطن
مانا مفتی یادت بود خیر

سما مشربیان مدا صد فتوح

دکزه گیان سوز سگانه رس

خدی کنی ستم بکرو خلاص
بسم بخت نه بیر جسمی دلبر

۱۵۴

والت

خورشید که بروج جودت سپهر

در کن به خطا سوزگانه مهر

دور که تن

گر سیر دل کردن و ایلاخ

طوفان مهیر لالان نالم

فراش دیدم تمام سنج کردن

تای رشته شرم و قطره آبرین

ساعت دوری بگردنمان مضام

ز سر جوش ضم جانی نارت

پیم در تپه دره سنج کردم بوگرم

واچه مهر روان و فاشان نین

اول نمانان وین و بلیس

جود پای شرم طمکین او پس

فدات بم نیچی کسم هر توت

لسیر مقامی دل باور آورد

کلیش بگردان دته آخ دواخ

کردن و برین پای سمی طلم

کشت آرزوم کرد سردا ببرد

پر بین به در چون خورشید پردین

دنیلم ساقی همین آسرام نام

یا گردیدن گرمش به اسکنج

سطب در پرده و براب بپشرم

کی به عهد گل دو آسین دین

صد پیکان خار میکان نندل

بیل به گلشن حافظ کس

حکیم زان کونه و سیم زنی

آزیز سلامت من یا کوچم کرد

۱۵۵

و الله اعلم

۱۶۵

طلانه همین قال بوته عشق

کردن و مغزق بوق صفرای درد

سرت کیه که اجزای مهر و دل

تا اشرف رنگ سکه ضرب جور

وقت عرض من لرزید و سرش

سولون زردی ناروا می شرب

پی استاد کنه اکی سیر عشق

ضریه ارکم همیش گریه کرد

سوادش لاجرم شو بخشه مهر

چنی مرداری و ضحاکه صور

بیم قبول کرده نه بانه پیشکش

تا مقبول طبع اهریزد بو

کس به خاطر

کس چه فص و عام مکنش او نه
بل چه کنیم چه زال بدست
دس من چه بین بره که یاد
چه هر داری بود در شیشه
بی عقلی با هم کیش تا سفت
مرا چنان ایسج بر چه ضرر دله

۱۵۶

وَلَا تَقْ

۱۸۶

آئینه ظهور صفات غیبی
بر آن تا طع اثبات است
چه در یکم هن دی نانا کا
سینه بلینه شوق بیم کردن لثر
تاسی مضام نرودی پرده پس
غیر چه عالی ایسج من باقی
سکون طلوع ستر لا ربی
دارد پی دماغ خف بنزد است
طرد دل بیان کبریا و ا
به لوله چشم که میواد بر
سوزن و ذکرا ثبات یا هرک
دلعه ددر تن نانا ہی ساقی

۱۵۷

وَلَا تَقْ

۱۸۷

یادم منشی چه گردین حال دا
انظر رایر کر بسته درون
دله من دایم به اشیر و مثن
ببیر چه دوری او با لانا م
بلام پیش کردن که در لپ کرد
سکارگر در تن نو نام نو
چنی بال طیر یا دشمال
بدم دیدت فرصت نزان
دنام بی لیدن با لار توتین
هنر ایسج منی غمگنه چه لعم
در ریش دبا بین منزه لدره
دردن من چه که در در تو چه که

۱۵۸

وَلَا تَقْ

۱۸۸

سجده بین دهن اکده سگری	نای بردای شنگه لغان و شنگه
۱۵۹	۱۸۹

صبر لام فصل وصل نیم خیار بی	دستی چیم نه چیم شیرت دیر بی
فرصتن س برای برگزیده	ایسه لیدای گرتن درید
۱۶۰	۱۹۰

پرده مابین بسم و دردم من بسم	نه نازک خیال پشه نه نیشم
سنگ دعبزه جبرگه جلفان	تن و دل یک جان و بی جان
۱۶۱	۱۹۱

هر دم صبر دینه فلک آد آورد	نامی بی سلیم قامت رنم کرد
سلیت نه دلدادل هر صبر لا توفه	من و بی سلیم چول و چون شورک
مانه پارتدا جولدش بنین	بیچاره دتا ز لغت گیر بین
۱۶۲	۱۹۲

آهر دوری حس دور نزل	کزه چیره زام گر په کزه دل
تپه صری در کل نه ته سردم	شران آهر دله پردوم
قرصه بریزه دردن پر صبر ای	بوی کزه چیره سوز سینه ریش
فولر لوله فرمیک صدنگ	جوش سادر دیک دله ننگ
مالو مال شوی تر تا او پر	قرصه تا درته کزه دله تر
بهای بزیکش تبه نیاند	قرصه قرصه دل سنگ بر آون
حستم کرد و بدل بریش پر	لذتیم آهر دوری با لار توفه

x بر آتی در تپ صد لیل لیم x در دم کارین دگر گدوت بم

۱۹۳ **و آقا** ۱۹۳

د مارن چش آن آوان کاهن / نازده بفر او ان نغمه شادان

ممن در مکن گردن عنبارک / فر می کن صحن سین دبارک

سکن کورن سر کون بر د / ضمن مینن زو فادن در د

بجور درین عنن فراقن / دادیدن سین نانه عشقن

دلن بر نادن دیدن لیسیدون / کمرگی برتن گلن گلکدون

سبزک دگوسن زور دز گلکان / ونوشن گلن سیر دلا بن

صر عن سیدان سجدن مجنون / فراقن جانن پالین برتن

زنجیره زلفان عطر آیزار / نازده کالای کس با زور **نازار**

شفتم لیلی کم نانا / عطر زلف چنی رسال کیا

زلف بقیه زلم عطر بلم / رسال بقیه زلم پرستم

بیع کم کرددک عطر شد بد / یانه مجید شیر دلم آبله بو

۱۹۴ **و آقا** ۱۹۹

x راحم صینه دوس نازک کون / آسرت کردن بے دلنی نازده

x ایسه نا چون م پیرت مال / کفتنی ننگه کمرات پال

۱۹۵

دله

۹

از بیم گردن بلوری به گرد	✕
چون همه زید و لش من اداره	
دانش بنو لاری در رنگی	
امانتی تو دله پر همه درد	
خوبین قدش نگاه مداره	
صحبی و تری ش می صدگی	✕

۱۹۶

دله

۴۲

دله واده صب نو نار ان	✕
بر کسی دانش هم فاش بیو	
گرفتی دماغ خالص و ا پر دماغ	
جی نوی جان بخشه به ش نامه	
تو دای و تون چیز صبح نو را	
فصل آگهاهی درده دار ان	
بنی عفاش رنگاش بنو	
په په نو آره ریویش ندماغ	
ای صبحه فاصه دو دهنه زانه	
کو خید صبح بد بو و تون تو را	✕

۱۹۷

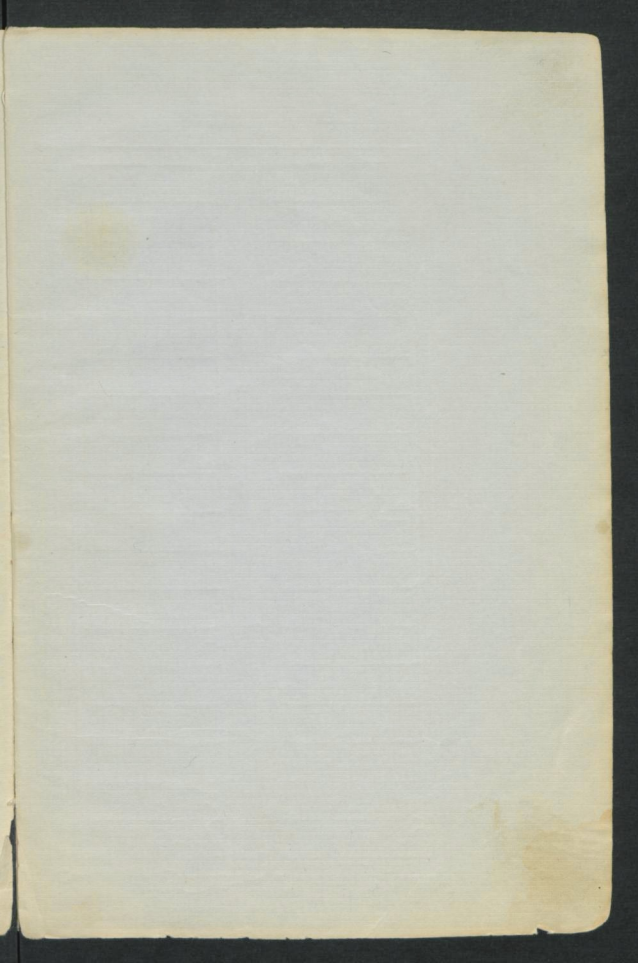
دله

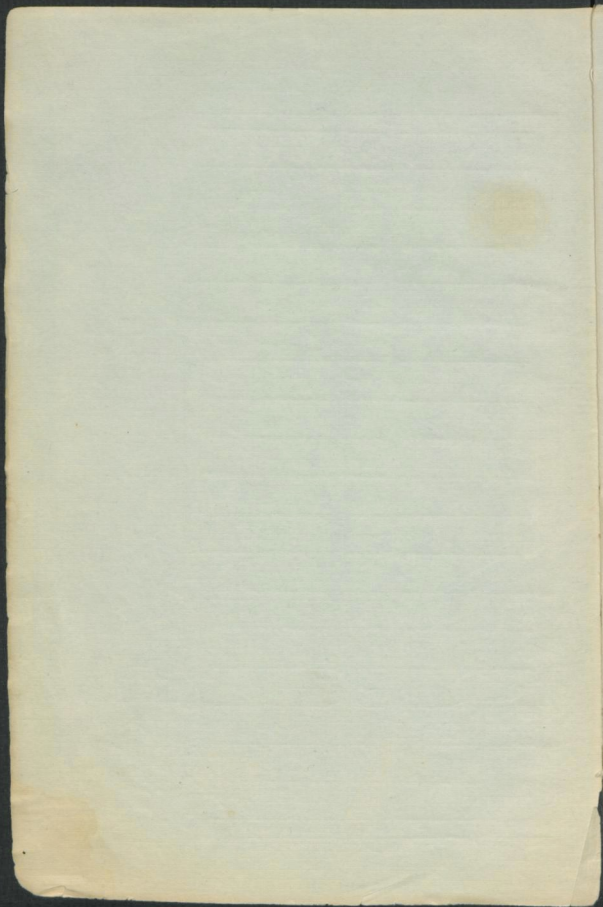
۶۵

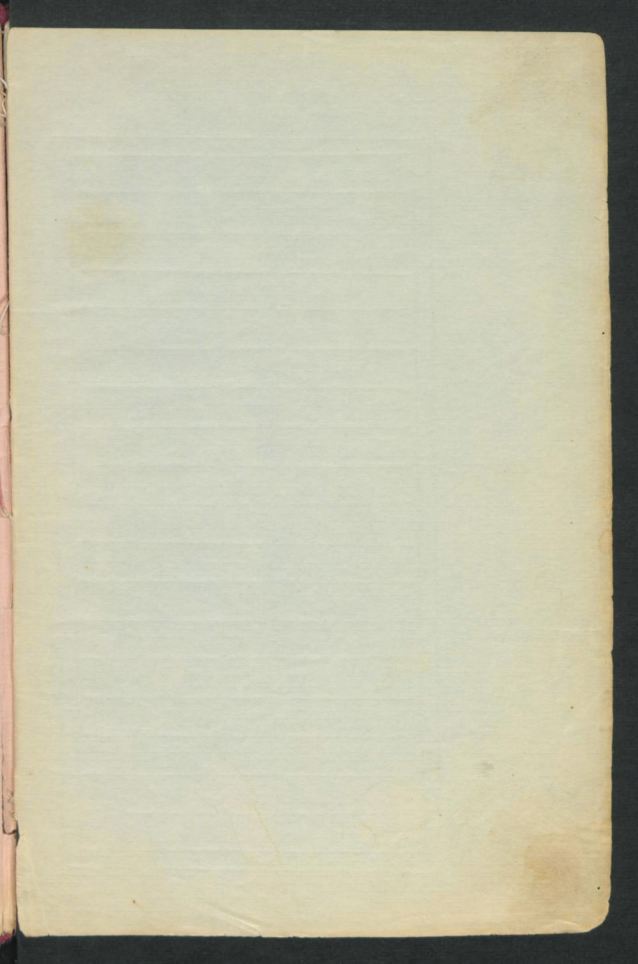
های ساجی نالای سر، ساجی	✕
باوره او جویش سادی حی په کی	
جویش پنجم ندو دهنه ا	
معلوم همه دس رای سنگ نامی	
طاف قلوزه صفا و تینه می	
هستم درد برو برد عده ا (?)	✕

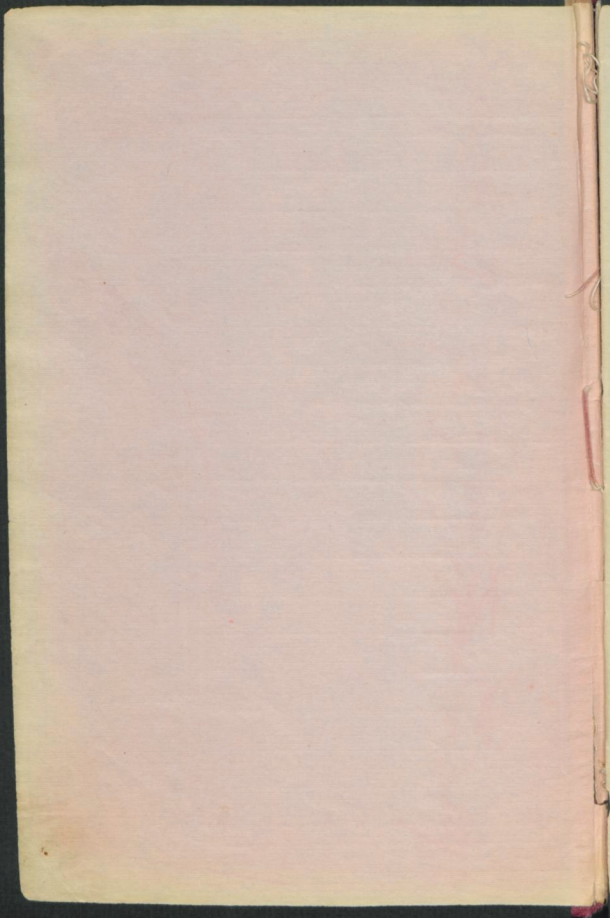

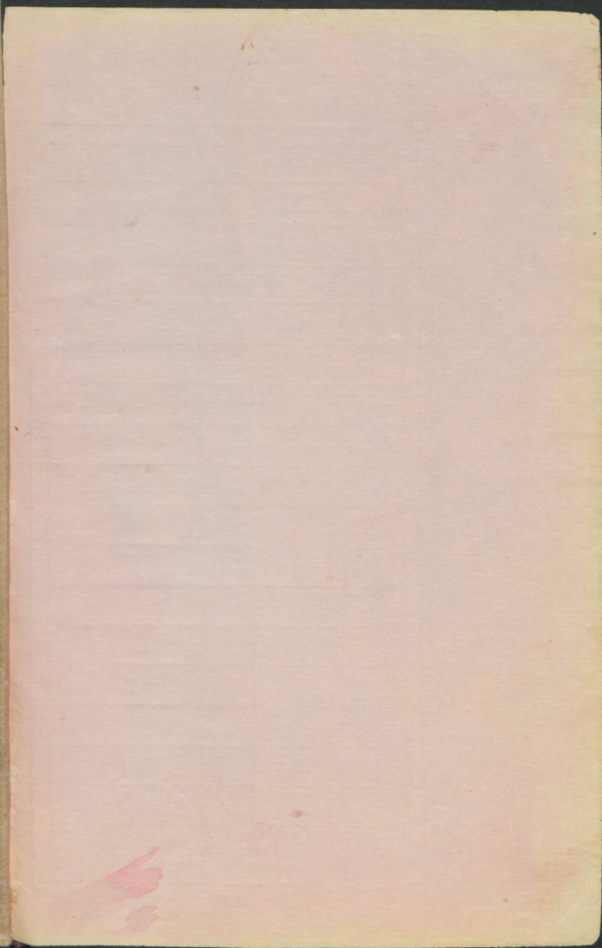

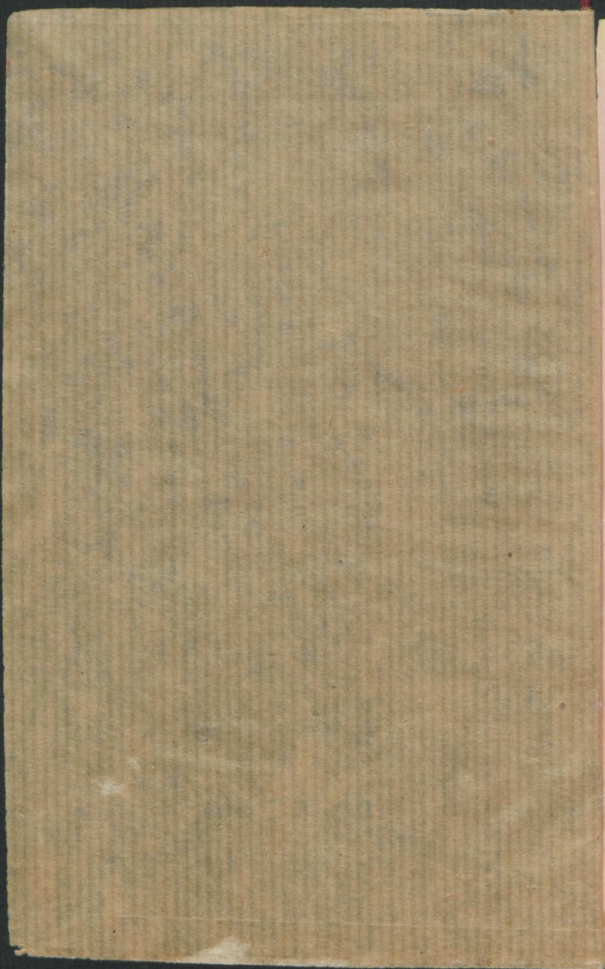

111

57 Blatt

Koll. 20.6.91

Hs. or.
9877

